

รายงานวิจัย

**เรื่อง ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการ
ขนาดย่อม จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดน่าน**

ชื่อผู้วิจัย นางสุวิรัตน์ จันทร์เชื้อ
คณะวิชาการจัดการ สถาบันราชภัฏน่าน

งานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการอบรมเชิงปฏิบัติการวิจัยสายบริหารธุรกิจและการจัดการ
ตามโครงการของสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ ร่วมกับมูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษา
วิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (IMBT)

หัวข้อวิจัย ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัด
พิษณุโลก

ชื่อผู้วิจัย นาง ชุติรัตน์ จันทร์เชื้อ

ภาควิชา บริหารธุรกิจและสหกรณ์

คณะ วิทยาการจัดการ

สถาบัน สถาบันราชภัฏพิษณุโลกสงคราม

ปีการศึกษา 2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ในจังหวัดพิษณุโลก 2) เพื่อศึกษาความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจแบบ One-Shot-Posttest โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลกและใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะผู้ประกอบการที่เคยติดต่อกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จำนวน 250 ราย ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละอธิบายลักษณะทางสถานเศรษฐกิจและสังคม การให้บริการและความต้องการได้รับการข้อมูลข่าวสาร และความต้องการเนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร เพื่อการนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนการทดสอบสมมติฐานใช้ค่าไคสแควร์และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การศึกษาปรากฏผลดังนี้

1. สภาพภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมส่วนใหญ่เป็นชายมากกว่าหญิง มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ ประเภทของธุรกิจเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารและผลิตภัณฑ์ไม้ ซึ่งมีเงินทุนจดทะเบียนประมาณ 1-10 ล้านบาท และมีจำนวนคนงานประมาณ 10-20 คน

2. การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสาร ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด พบว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับข้อมูลข่าวสารจากเพื่อนฝูง ในธุรกิจเดียวกันมากเป็นลำดับแรก แต่อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการยังเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการ โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลมีน้อยเกินไป

แม้ว่าผู้ประกอบการเหล่านี้จะติดต่อกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด แต่ก็มีเพียงร้อยละ 28 เท่านั้นที่รู้จักบทบาทและหน้าที่ทั้งหมดของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ในการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคยได้รับ แต่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ก็ยังคงรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่อไป การติดต่อกันระหว่างสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดและผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดติดต่อกับ โรงงานหรือส่ง เอกสารไปถึงโรงงาน มีเพียงส่วนน้อยที่ผู้ประกอบการไปติดต่อขอรับบริการ ที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดด้วยตนเอง

จากวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทั้ง 4 วิธี คือ การจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน และการให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด พบว่าวิธีที่ผู้ประกอบการต้องการในระดับมากที่สุดคือ การจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน สำหรับความเห็นที่ว่า จากวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารเหล่านี้ สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมมากน้อยเพียงใด ผู้ประกอบการเห็นว่าสามารถนำไปใช้ได้ในระดับปานกลาง

ในด้านความคาดหวังในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดผู้ประกอบการได้จัดลำดับความสำคัญดังนี้ 1) ความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร 2) เนื้อหาตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม 3) ความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร 4) ความสะดวกในการได้รับข้อมูลข่าวสาร 5) ค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ

นอกจากนี้ ในการตัดสินใจรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการได้คำนึงถึงเหตุผลตามลำดับความสำคัญดังนี้ 1) ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน 2) แหล่งข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ 3) เนื้อหาสาระของข้อมูลสามารถนำไปใช้งานได้จริง 4) เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี 5) มีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ

3. ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารและการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม พบว่าเมื่อผู้ประกอบการไปติดต่อขอข้อมูลที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มีผู้ประกอบการที่ระบุประเภทข้อมูลที่ต้องการ และผู้ประกอบการที่ไม่ระบุประเภทข้อมูลที่ต้องการในระดับที่ใกล้เคียงกัน และเมื่อได้รับข้อมูลแล้วผู้ประกอบการส่วนใหญ่ จะนำข้อมูลไปตรวจสอบแหล่งข้อมูลอื่น ในกรณีพบว่าข้อมูลที่ได้รับจากหลายแหล่งไม่ตรงกัน ผู้ประกอบการจะนำข้อมูลนั้นไปตรวจสอบความถูกต้อง

ด้านความต้องการ ในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารทั้ง 4 ด้านคือ ด้านการจัดการ ด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน ผู้ประกอบการต้องการในระดับมากที่สุดคือ ด้านการตลาด สำหรับความคิดเห็นที่ว่าเนื้อหาของข้อมูลทั้ง 4 ด้านนี้ สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้มากน้อยเพียงใด ผู้ประกอบการมีความเห็นว่าสามารถนำไปใช้ได้ในระดับปานกลาง

4. ผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏผลดังนี้

4.1 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่แตกต่างกันด้าน เพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียน และจำนวนคนงาน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ ด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน

4.2 ความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดส่ง เอกสาร
ไปถึง โรงงาน ด้านการส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำ
ปรึกษาถึง โรงงาน และด้านการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์กับการ
นำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่
สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

4.3 ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ และด้าน
เศรษฐกิจและการเงิน มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วน
ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต และด้านการตลาด ไม่ม
ความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Pibulsongkram Rajabhat University

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ โดยได้รับคำปรึกษาและแนะนำจากคณาจารย์ของมูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (IMET) ทั้งในรูปของคำปรึกษาโดยตรง จากตำราที่ทบทวนเรียบเรียง โดยเฉพาะคำปรึกษาและความรู้ในการทำวิจัยสายบริหารธุรกิจและการจัดการ จากอาจารย์ ดร.พิทยา สุวรรณชาญ และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับองค์กรและการจัดการธุรกิจขนาดเล็อกจาก รศ.พรพนันโล คุณาพันธ์ ผู้วิจัยจึงขอพระคุณมา ณ โอกาสนี้

และกว่าจะเป็นรูปร่างเค้าโครงของการวิจัย ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือในการค้นคว้าหาข้อมูลประกอบเรื่อง คือ ผศ.สุพจน์ พงษ์ชนะวัน ผศ.อัจฉรา นุชภัคคี คุณเฉยญา โสภณจิตร และ คุณสิงห์ พงษ์สุทธิ

ขอขอบคุณอุตสาหกรรมจังหวัด และเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนิคมโลกทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ในการจัดทำงานวิจัยฉบับนี้ได้สำเร็จตามเป้าหมาย

ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือในการวิเคราะห์ข้อมูลจาก คุณวงศกร เจริญเผ่า และ ผศ.สุจินดา เจริญศรีพงษ์ จึงขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ช่วยใ้ทำงานวิจัยนี้ปรากฏผล อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมต่อไป

สุดท้ายของความสำเร็จสำหรับงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความร่วมมืออย่างดียิ่งจาก คุณชลธิชา ศรีจันทร์ ที่ได้กรุณาจัดทำรูปเล่มให้สมบูรณ์และถูกต้องตามข้อกำหนดรูปแบบผลงานทางวิชาการของสถาบันราชภัฏ โดยใช้ระยะเวลาอันสั้นและทันตามกำหนด ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏที่ให้การสนับสนุนในการวิจัย และทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ชุลีรัตน์ จันทร์เชื้อ

พฤษภาคม 2538

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(9)
สารบัญแผนภูมิ	(13)

บทที่

1. บทนำ	1
1.1 ความจำเป็นและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
1.3 สมมติฐานการวิจัย	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	8
1.5 ข้อจำกัดของการวิจัย	8
1.6 นิยามศัพท์	8
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ	9
2. ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย	12
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย	17
2.3 รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
3. วิธีดำเนินการวิจัย	22
3.1 แบบการวิจัย	22
3.2 ประชากร	22

	หน้า
3.3	กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มตัวอย่าง 22
3.4	ตัวแปรที่ศึกษา 24
3.5	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 27
3.6	การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 27
3.7	การเก็บรวบรวมข้อมูล 27
3.8	การประมวลผลข้อมูล 28
3.9	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 28
4.	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 29
4.1	สภาพภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมขนาดย่อม 29
4.2	การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสาร ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงาน อุตสาหกรรมจังหวัด 44
4.3	ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารและการนำไปใช้เพื่อ การจัดการอุตสาหกรรม 54
4.4	การทดสอบสมมติฐาน 62
5.	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ 90
5.1	สภาพภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมขนาดย่อม 91
5.2	การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสาร ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงาน อุตสาหกรรมจังหวัด 91
5.3	ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารและการนำไปใช้ เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม 94

	หน้า
5.4 การทดสอบสมมติฐาน	95
5.5 ข้อเสนอแนะ	99
บรรณานุกรม	106
ภาคผนวก	110
ประวัติผู้วิจัย	118

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Pibulsongkram Rajabhat University

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง	23
4.1 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	30
4.2 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	31
4.3 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	32
4.4 แสดงการดำรงตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง	33
4.5 แสดงประเภทของธุรกิจของ โรงงานกลุ่มตัวอย่าง	34
4.6 แสดงจำนวนเงินทุนจดทะเบียนของบริษัท/ โรงงานกลุ่มตัวอย่าง	36
4.7 แสดงจำนวนคนงานของบริษัท/ โรงงานกลุ่มตัวอย่าง	36
4.8 แสดงการเปิดรับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	38
4.9 แสดงความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม	39
4.10 แสดงสาเหตุที่ข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมซึ่งมีไม่เพียงพอ	40
4.11 แสดงการรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	42
4.12 แสดงความคิดเห็นด้านความสอดคล้องของข้อมูลข่าวสารเดิม และข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	45
4.13 แสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกรณี เกิดความไม่สอดคล้องระหว่างข้อมูลเดิมและข้อมูลที่ ได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	46
4.14 แสดงการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	47
4.15 แสดงความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารเพื่อการ นำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม	50
4.16 แสดงการนำข้อมูลที่ได้รับจากวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารไปใช้ เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม	51
4.17 แสดงความคาดหวังในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจาก สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	52

ตารางที่	หน้า
4.18 แสดงเหตุผลในการตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารของ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	53
4.19 แสดงการระบุประเภทของข้อมูลข่าวสารในการขอรับบริการ	55
4.20 แสดงการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร	56
4.21 แสดงการติดต่อขอรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม	57
4.22 แสดงการตัดสินใจในการใช้ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับในเรื่องเดียวกัน จากหลายแหล่งและข้อมูลไม่ตรงกัน	58
4.23 แสดงความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ในด้านต่าง ๆ	60
4.24 แสดงการนำเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่ได้รับไปใช้เพื่อการ จัดการอุตสาหกรรม	61
4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	63
4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	64
4.27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	65
4.28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	66
4.29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	67
4.30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	68
4.31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	69

ตารางที่	หน้า
4.32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	70
4.33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	71
4.34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	72
4.35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	73
4.36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	74
4.37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	75
4.38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	76
4.39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	77
4.40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	78
4.41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	79
4.42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	80
4.43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	81
4.44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	82

ตารางที่	หน้า
4.45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ	83
4.46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต	84
4.47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด	85
4.48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	86
4.49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม	87
4.50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร กับการนำไปใช้เพื่อจัดการอุตสาหกรรม	88

สารบัญแบบฉบับ

แบบฉบับที่	หน้า
2.1 หน่วยประกอบต่าง ๆ ของแบบจำลองสำหรับการวิจัย การใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงใจ	13
2.2 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการใช้สื่อและตัวกำหนดต่าง ๆ	14
2.3 แบบจำลองการรับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	16
2.4 แบบจำลองการสื่อสารเพื่อการเพิ่มผลผลิต	18
3.1 แสดงการจำแนกตัวแปรอิสระ ตัวแปรปฏิบัติการ และตัวแปรตาม	26

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Pibulsongkram Rajabhat University

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน อัตราการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศไทยอยู่ในเกณฑ์ที่สูง และเป็นผลให้เกิดการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่งจะเห็นได้จากผลผลิตในผลิตภัณฑ์รวมของประชาชาติภาคอุตสาหกรรมได้เพิ่มสูงขึ้น จนอยู่ในระดับที่สูงกว่าผลผลิตภาคเกษตรกรรม การเจริญเติบโตนี้ก่อให้เกิดผลดีต่อประเทศในแง่การ กล่าวคือ ก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้ การสร้างมูลค่าผลผลิตช่วยนำเงินตราต่างประเทศมาสู่ประเทศ และเกิดการผลัดต่อเนื่องไปยังกระบวนการผลิตสาขาอื่น เป็นต้น

จากแนวคิดสินค้าอุตสาหกรรมเป็นสินค้าที่สามารถเก็บรักษาได้นาน และมีผลทำให้สินค้านั้นฐานทั้งหลายมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดความคิดในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม (Industrial Development) หรือ การนำประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม (Industrialization) เนื่องจากประเทศไทยมีความพร้อมทั้งทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ แรงงาน และผู้ประกอบการ

ในเวลาเดียวกันพบว่า ระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมระหว่างภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศมีความแตกต่างกัน ปริมาณการจัดตั้งของ โรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีปริมาณมากในทุกด้าน ไม่ว่าจะวัดโดยใช้มูลค่าเพิ่ม การจ้างงาน หรือจำนวนโรงงาน นับตั้งแต่ปี 2524 ถึงปี 2535 การขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดภาคกลางที่อยู่นอกเขตปริมณฑลมีอัตราสูงสุด ในเขตปริมณฑลอยู่ในระดับรองลงมา ส่วนภาคอื่น ๆ อยู่ในอัตราที่ต่ำถัดไป โดยที่ภาคเหนือตอนล่างโดยเฉพาะจังหวัดพิษณุโลกมีการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมเฉลี่ยที่ต่ำ¹

¹ โฆทอม อารียาและคณะ, "รายงานสรุปอุตสาหกรรม และการจ้างงานในต่างจังหวัด" สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2535 (อัครสำเนา)

หากแนวโน้มการขยายตัวภาคอุตสาหกรรมยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป ความยากจนในชนบทจะขยายวงกว้างขึ้น ปัญหาความกดดันของการกระจายรายได้จะทวีความรุนแรงขึ้น เกิดการว่างงาน การทำงานไม่เต็มที่ ทำให้เกิดการหลั่งไหลอพยพแรงงานสู่เมืองใหญ่ โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร เกิดความแออัดในเมืองซึ่งมีผลก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับสังคมในทุกด้าน รวมถึงปัญหามลภาวะเป็นพิษ สภาวะแวดล้อมเสื่อมลง ซึ่งมีผลกระทบต่อคุณภาพของชีวิตและจิตใจของคนในเมืองใหญ่ที่จะเสื่อมทรามลง

รัฐบาลได้พยายามที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากการระบุในนโยบายการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคไว้ใน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 หัวข้อว่าด้วยอุตสาหกรรมในครอบครัว อุตสาหกรรมขนาดย่อม และอุตสาหกรรมภูมิภาค ข้อที่ 18.2 ความว่า

- (1) มุ่งการกระจายอุตสาหกรรม และกระจายประเภทสินค้าอุตสาหกรรมในภูมิภาค โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในภูมิภาค ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกระบวนการผลิต โดยให้ลงถึงระดับท้องถิ่น และส่วนกลาง รวมทั้งการปรับปรุงคุณภาพ มาตรฐานของผลิตภัณฑ์จากภูมิภาคให้สอดคล้องกับตลาดภายในประเทศ และส่งออก
- (2) ปรับปรุงขีดความสามารถของกระทรวงอุตสาหกรรมในภูมิภาค เพื่อกำหน้าที่ในด้านส่งเสริม และวางแผนพัฒนาระดับภาคและระดับจังหวัดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น^๕

และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ได้ระบุถึงการเร่งการกระจายอุตสาหกรรมไปยังภูมิภาค ดังหัวข้อการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค ข้อที่ 2.3.1 ความว่า

^๕ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงานก
รัฐมนตรี, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534
(กรุงเทพมหานคร : 2530), น. 232

- (4) ส่งเสริมและพัฒนาระบบการตลาดอุตสาหกรรมขนาดย่อม และอุตสาหกรรมครัวเรือน โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานสินค้า และการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการเปิดตลาดใหม่ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
- (5) สนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์ และสถาบันการเงินทั้งที่เป็นของรัฐ และเอกชน เพิ่มวงเงินสินเชื่อที่จะจัดสรรแก่อุตสาหกรรมในต่างจังหวัด โดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดย่อม และอุตสาหกรรมครัวเรือนให้มากขึ้นและทั่วถึงพร้อมกับเร่งรัดให้มีการจัดตั้งสถาบันประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม ให้เป็นองค์กรอิสระ เพื่อที่จะดำเนินการสนับสนุนผู้ประกอบการได้อย่างคล่องตัว และมีประสิทธิภาพ
- (6) กระจายข่าวสารข้อมูลอุตสาหกรรมและการตลาดไปสู่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในต่างจังหวัดให้กว้างขวาง โดยสนับสนุนบทบาทสถาบันเอกชนทั้งส่วนกลาง และระดับจังหวัด ควบคู่กันไปกับการขยายขอบข่ายงานบริการข้อมูล ที่หน่วยงานของรัฐทำอยู่ ตลอดจนกระตุ้นให้ผู้ประกอบการรับรู้และเห็นความสำคัญของข่าวสารข้อมูล ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจดำเนินงานธุรกิจ และให้รับรู้ถึงบริการของหน่วยงานเหล่านั้นด้วย³

การพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและมีปัจจัยหลายประการที่สำคัญ และส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิการเงิน ภาวะเศรษฐกิจ เทคโนโลยี ภาวะตลาด สาธารณูปโภค แรงงาน ข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น และในส่วนของอุตสาหกรรมขนาดย่อมพอจะสรุปปัญหาของการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม ได้ดังนี้⁴

³ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักนายก รัฐมนตรี, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535-2539, (กรุงเทพมหานคร : 2535), น. 149

⁴ ชัยยุทธ นัญญสวัสดิ์สุทธิ และสกลธี วรรณวัฒนา, รายงานวิจัยเรื่องการประกอบการขนาดย่อมในชนบทไทย : สถานะความรู้, (กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533), น. 105-111

1. ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ของสินค้าที่ผลิต หรือปัญหาด้านการตลาดทั้งนี้ เนื่องจาก เกิดการแข่งขันจากตลาดภายนอก และผู้ประกอบการยัง ไม่มีการพัฒนารูปแบบสินค้าทั้งด้านคุณภาพและปริมาณให้ตรงกับความต้องการของตลาดได้

2. ปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบ เนื่องจากวัตถุดิบที่ใช้ มีอยู่ไม่สม่ำเสมอทั้งปี และบางครั้งคุณภาพและราคาของวัตถุดิบไม่คงที่

3. ปัญหาการจ้างงาน มีแรงงาน ไม่เพียงพอในบางช่วงการผลิต และยังประสบปัญหาด้านคุณภาพและความสามารถความชำนาญของแรงงานที่ทำงาน

4. ปัญหาด้านเงินและสินเชื่อ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมมีทุน ไม่มาก และมัก ใช้เงินทุนของตนเอง ในการก่อตั้งกิจการ ส่วนที่จะกู้จากสถาบันการเงินนั้นผู้ประกอบการประสบปัญหาขาดแคลนหลักทรัพย์ที่ใช้ค้ำประกันเงินกู้ และความรู้อะเอียดระบบการเงินการบัญชีอย่างเป็นระบบที่จะสร้างความน่าเชื่อถือสำหรับสถาบันการเงินที่จะให้กู้ได้

5. ปัญหาด้านข้อมูลข่าวสาร และการช่วยเหลือของรัฐบาลและเอกชนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ผู้ประกอบการจะต้องมี เพื่อให้สามารถปรับตัว ในการผลิตและการตลาดของตน ได้ แต่ที่ยังคง เป็นปัญหาอยู่ เพราะผู้ประกอบการยังไม่เห็นความสำคัญของข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจากว่ากิจการที่ตนทำอยู่นั้น เป็นกิจการขนาดเล็ก และเข้าไม่ถึงแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ประกอบกับเทคนิคการผลิตและงานการตลาดต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ตน ได้สะสม เรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต หรือจากญาติมิตร ในธุรกิจเดียวกัน จึง ไม่กระตือรือร้นที่จะปรับปรุงพัฒนาคุณภาพการผลิต หรือหากต้องการข้อมูลข่าวสารก็อยู่ต่าง ไกลจน ไม่สะดวกที่จะติดต่อ

จากปัญหาดังกล่าว กระทรวงอุตสาหกรรม ในฐานะหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ ในการพัฒนาและวางแผนเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้ง ในด้านการปรับปรุงกระบวนการให้ ความช่วยเหลือเงินทุน การให้คำปรึกษาแนะนำ การให้ความรู้ด้านเทคนิคและวิชาการ ตลอดจนการ ให้บริการข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

หน่วยงานของกระทรวงอุตสาหกรรมที่มีบทบาทหลัก ในการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ต่อธุรกิจอุตสาหกรรมคือ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

สภาวะการในปัจจุบัน การให้บริการข้อมูลข่าวสารได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยิ่งขึ้น เพราะข้อมูลข่าวสารสามารถช่วยยกระดับความรู้ ความเข้าใจ อันก่อให้เกิดภาวะตัดสินใจที่แม่นยำ สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับเงื่อนไข และสถานการณ์ในเรื่องนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจเพื่อการลงทุน การเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตหรือการนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้ก็ตาม รวมไปถึงการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของตลาด

ปัจจุบัน ได้มีหน่วยงานที่ให้บริการข้อมูลข่าวสารจำนวนมากทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ที่ให้บริการในหลายรูปแบบ เช่น การเผยแพร่ข้อมูล การให้คำปรึกษา การวิเคราะห์และทดสอบผลิตภัณฑ์ การรับรองเอกสาร การฝึกอบรม การสัมมนา การเยี่ยมชมโรงงานตัวอย่าง ซึ่งเป็นการให้บริการทั้งในสำนักงานและให้บริการนอกสถานที่

จากการศึกษาของ อ่ำไพพร เลขะจิระกุล เรื่องการส่งเสริมและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด โดยการสัมภาษณ์และออกแบบสอบถามเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดภาคใต้ เมื่อปี 2533 พบว่าสรุปกิจกรรมการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมดังนี้

1. การออกพบปะผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ได้ออกไปเยี่ยมเยียนผู้ประกอบการเพื่อรับฟังความคิดเห็น ปัญหา เพื่อนำไปพิจารณาหาทางแก้ไข

2. การให้บริการข้อมูลข่าวสาร ในการให้บริการนี้จัดทำในหลายรูปแบบ เช่น จัดให้คำปรึกษาในด้านการลงทุนประกอบกิจการอุตสาหกรรม จัดทำเป็นเอกสารเผยแพร่รายเดือน จัดทำเอกสารเฉพาะเรื่อง เช่น ความเคลื่อนไหวด้านการลงทุน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรม แหล่งให้บริการเงินทุน คู่มือการจัดทำทำเลที่ตั้ง โรงงาน ทำเนียบโรงงาน สรุปภาวะเศรษฐกิจ ตลอดจนการประสานงานด้านข้อมูลอุตสาหกรรมอื่นๆ ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ได้มีการบริการทั้งจัดส่งให้ผู้ประกอบการและให้ผู้ประกอบการมาติดต่อขอรับบริการเอง

⁵ อ่ำไพพร เลขะจิระกุล, "การส่งเสริมและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด," (รายงานนิพนธ์ภาคปฏิบัติ หลักสูตรวารสารศาสตรมหาบัณฑิตสาขาสื่อสารพัฒนาการ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533). (อัคราเนาว)

3. การจัดฝึกอบรม ประชุม สัมมนาและการจัดนิทรรศการ เช่น การจัดสัมมนา ด้านการบริหาร การจัดการและวิชาการ การป้องกันมลพิษ การควบคุมทดสอบคุณภาพ การจัดเก็บเอกสาร การแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพารา นิวแมติกส์ในระบบอัตโนมัติหรือไฮดรอลิก เป็นต้น พร้อมทั้งได้มีการจัดแสดงนิทรรศการความก้าวหน้าด้านอุตสาหกรรมด้วย

4. การจัดทัศนศึกษาทางวิชาการ โดยการนำไปดูงานด้านอุตสาหกรรมที่มีความพร้อมทั้งด้านการจัดการและเทคโนโลยี

ปัญหาในการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในส่วนภูมิภาค พบว่า ได้มีผู้ศึกษาไว้คือ วิไลนา ณ ระนอง ซึ่งได้ศึกษาถึง "การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค" เมื่อปี 2533 ซึ่งจะกล่าวถึงในบทความต่อไป

สำหรับหน่วยงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งมีบทบาทในการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคที่จะศึกษาในการวิจัยคือ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด นับว่าเป็นหน่วยงานที่เดิมเน้นเน้นด้านการเป็นผู้ควบคุมการดำเนินงานของอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ และปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนรูปแบบไปในทางการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ในการให้บริการด้านต่างๆ รวมทั้งการประสานงานร่วมกับภาคเอกชนด้วย ที่สำคัญคือสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นหน่วยงานที่มีความคุ้นเคยกับผู้ประกอบการ จึงน่าจะเป็นหน่วยงานที่เข้าใจความต้องการของผู้ประกอบการมากที่สุด นอกจากนี้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดยังเป็นหน่วยงาน ที่มีความรู้เกี่ยวกับภาวะทางด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น และปัญหาข้อขัดข้องต่างๆ เป็นอย่างดี จึงน่าจะเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทในการให้บริการด้านข้อมูลข่าวสาร แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัด ได้มากที่สุด

จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่จะเน้นการให้บริการว่าหน่วยงานของรัฐหรือ เอกชน ให้บริการอะไรแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบ้าง จึงยังขาดข้อมูลทางด้านความต้องการของผู้รับสาร การวิจัยจึงต้องการศึกษาว่าความต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในการรับข้อมูลข่าวสารนั้นต้องการได้รับโดยวิธีใด และเนื้อหาด้านใดที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้

บทบาทของกิจการอุตสาหกรรมเมื่อเปรียบเทียบ ระหว่างอุตสาหกรรมขนาดย่อม ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ กิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นหน่วยงานพื้นฐานที่สำคัญของ

กำลังการผลิตทางเศรษฐกิจและจะก่อให้เกิดการจ้างงาน โดยเฉพาะความต้องการแรงงานไร้ฝีมือ (Demand for Unskilled Labour) ได้ ซึ่งจะเป็นการบรรเทาปัญหาการว่างงานและความยากจนได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ในจังหวัดพิษณุโลก

1.2.2 เพื่อศึกษาความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก

1.3 สมมุติฐานการวิจัย

1.3.1 สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมด้านเพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียน และจำนวนคนงานมีผลต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

1.3.2 ความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน ในด้านการจัดส่งเอกสารไปถึงโรงงาน การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน และการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วมมีผลต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

1.3.3 ความต้องการในด้าน เนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันด้านการจัดการด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน มีผลต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก 9 อำเภอ คือ อำเภอเมืองพิษณุโลก วังทอง บางระกำ บางกระทุ่ม พรหมพิราม วัดโบสถ์ ชชาติตระการ นครไทยและเนินมะปราง

1.5 ขอบจำกัดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษารายละเอียดเบื้องต้น ในการให้บริการเพื่อรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ซึ่งประชากรเป้าหมายคือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก ระยะเวลาในการศึกษา ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2537 ถึงกุมภาพันธ์ 2538

1.6 นิยามศัพท์

1.6.1 ความต้องการข้อมูลข่าวสาร หมายถึงความประสงค์ที่จะได้ข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม

1.6.2 ข้อมูลข่าวสาร หมายถึง ข้อเท็จจริงที่อยู่ในรูปของ ตัวเลข เอกสาร หนังสือ หรือคำแนะนำ

1.6.3 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม หมายถึง ผู้เป็นเจ้าของกิจการอุตสาหกรรม หรือผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม

1.6.4 อุตสาหกรรม หมายถึง การแปรสภาพวัสดุสิ่งของเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการค้า

1.6.5 อุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือขนาดเล็ก (Small Scale Industry) ในแต่ละประเทศให้ความหมายของอุตสาหกรรมขนาดย่อมแตกต่างกันออกไป บางประเทศถือเอาจำนวนแรงงานหรือจำนวนทุนอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นเกณฑ์ บางประเทศใช้เกณฑ์ทั้ง 2 อย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เกณฑ์กำหนดของกระทรวงอุตสาหกรรม ตามบันทึกข้อความของ กองควบคุมโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ อก.0404/920 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2530 เรื่องคำจำกัดความของอุตสาหกรรมขนาดย่อม หรือขนาดเล็ก เป็นอุตสาหกรรมที่มี คนงานตั้งแต่ 10-15 คน หรือกรณีที่เป็นอุตสาหกรรมประเภทมีสินทรัพย์ถาวรหรือเงินทุนจดทะเบียนไม่เกิน 10 ล้านบาท

1.6.6 การจัดการอุตสาหกรรม หมายถึง การบริหารกิจการอุตสาหกรรม

1.6.7 เทคโนโลยี หมายถึง ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ ที่จะนำไปปฏิบัติ (Know-How) และอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ช่วยในการผลิต

1.6.8 โรงงาน ในที่นี้หมายถึง โรงงาน ตามความหมายตามพระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535 ซึ่งหมายถึง อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรที่มี กำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้า หรือ กำลังเทียบเท่า ตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไป หรือใช้แรงงาน ตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป โดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม สำหรับทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุง แปรสภาพ ล้างเรียง เก็บรักษา หรือทำลายสิ่งใด

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.7.1 การวิจัยนี้ช่วยให้เข้าใจสภาพการใช้บริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดนินธุโลกต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

1.7.2 ทำให้เข้าใจความต้องการ และความพึงพอใจในวิธีการให้บริการข้อมูล ข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัด นินธุโลก

1.7.3 ทำให้รู้ถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดได้ให้บริการต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ในจังหวัดนินธุโลกกับการจัดการ อุตสาหกรรม

1.7.4 ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลกที่จะนำไปประกอบการวางแผนการให้บริการข้อมูลข่าวสารได้ต่อไป

1.7.5 ผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับ การศึกษาวิจัยด้านกระจายข้อมูลข่าวสารของรัฐบาลในระดับที่ละเอียดยิ่งขึ้นต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิษณุโลก
Pibulsongkram Rajabhat University

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นส่วนสำคัญในระบบเศรษฐกิจเพราะเปิดโอกาสให้บุคคลใช้ความคิดริเริ่มและพัฒนาตนเอง ไปสู่ความมั่งคั่ง สามารถจูงใจบุคคลให้ใช้สติปัญญาความรู้ความสามารถ ประสพการณ์มาดำเนินธุรกิจอย่างเต็มที่ จนก่อให้เกิดความพึงพอใจในอาชีพ มีโอกาสสร้างและขยายงานของตนเองอย่างเต็มความรู้ความสามารถ อุตสาหกรรมขนาดย่อมก่อให้เกิดการจ้างงานและเป็นจุดเริ่มต้นของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จนอาจกล่าวได้ว่าธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นกระดูกสันหลังของธุรกิจในประเทศไทย และประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก

การจะเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่สามารถบริหารองค์กรหรือธุรกิจของตนให้เกิดประสิทธิผล เจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ได้นั้น ผู้บริหารอุตสาหกรรมขนาดย่อมจึงต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการปรับปรุงธุรกิจให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสามารถตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของผู้บริโภค ได้มีความสามารถในการสร้างโอกาสทางธุรกิจให้เกิดขึ้นอยู่เสมอ และเลือกประกอบธุรกิจกับตลาดที่มีความต้องการเท่านั้น สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักธุรกิจให้เกิดขึ้นทั้งแก่ลูกค้า ผู้ป้อนวัตถุดิบ และบริการตลอดจนผู้ส่งสินค้าให้แก่ธุรกิจ มีความสามารถในการวางแผนระยะยาวทางการเงิน การบริหารและตัดสินใจดำเนินธุรกิจแบบวันต่อวัน มีความพร้อมด้านแหล่งเงินทุนและการบริหารทางการเงิน นำความรู้และเทคโนโลยีอันทันสมัยมาเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารรวมทั้งการผลิตสินค้าและบริการ ต้นตัวและให้ความสำคัญกับข้อมูลข่าวสารรอบด้าน มีความรู้และความเชี่ยวชาญในกิจการของตนเอง ศึกษาวิชาการและกลยุทธ์ของคู่แข่งชั้นเพื่อเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับการแข่งขัน ในทุกรูปแบบ เพื่อความสำเร็จในการดำเนินกิจการ

2.1 ทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

ในงานวิจัยนี้มีความสนใจที่จะศึกษาตัวผู้รับสารในกรณีที่ ผู้รับสารมีความต้องการรู้ข่าวสารเพื่อนำเอาไปปรับตัว หรือเพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็น เพื่อประเมินสาระประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้อย่างเห็นผลจริงจัง ซึ่งวิธีการนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจของผู้รับสาร (Uses and Gratification)

ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจ เป็นการศึกษว่าผู้รับสารจะใช้สื่อมวลชนหรือแหล่งสารอื่นอะไรได้บ้าง โดยจะเน้นถึงการใช้อย่างไรเนื่องจากสื่อมวลชนหรือแหล่งสารอื่น ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจ หรือเพื่อสนองความต้องการจำเป็น พฤติกรรมของผู้รับสารและความสนใจของปัจเจกบุคคลของแบบจำลองที่จะกล่าวถึงในเรื่องนี้จะ เป็นแบบจำลองของกระบวนการรับสาร ซึ่งจะไม่ครอบคลุมกระบวนการสื่อสาร โดยตลอดทั้งกระบวนการ

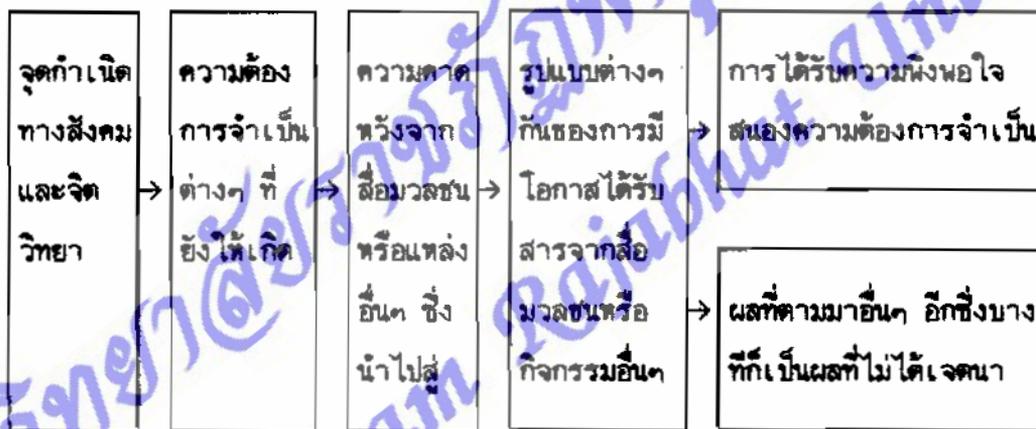
แคทซ์ (Katz) ได้ศึกษาเรื่องนี้และเห็นว่างานวิจัยเกี่ยวกับ "ผล" หรืออิทธิพลของสื่อที่มีต่อผู้รับสารนั้นควรให้ความสนใจน้อยลง โดยแคทซ์ชี้ให้เห็นว่า "สื่อจะไม่มีอิทธิพลต่อผู้ที่ไม่เลือกใช้สื่ออย่างแน่นอน แต่ผลทางจิตวิทยาและความต้องการทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดการเลือกใช้สื่อของผู้รับสาร"¹

¹ Elihu Katz, "Mass Communication Research and the study of Popular Culture : An editorial note on a possible future for this Journal," Studies in Public Communication. 2 (1969) : p. 1-6.

ต่อมาปี 1974 แคทซ์และคณะ² ได้กล่าวถึงเรื่องของการใช้ประโยชน์และความ
 พึงพอใจว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวกับ (1) จุดกำเนิดของสังคมและจิตวิทยา (2) ความต้องการ
 จำเป็นต่างๆ (3) ความคาดหวัง (4) สื่อมวลชนหรือแหล่งสารอื่นๆ (5) รูปแบบต่างๆ
 กันของการได้รับข่าวสารจากสื่อมวลชน (หรือการเกี่ยวข้องกับกิจกรรมอย่างอื่น) อันก่อให้เกิด
 เกิดผลลัพธ์คือ (6) การได้รับความพึงพอใจสนองความต้องการจำเป็น (7) ผลที่ตามมา
 อื่นๆ ซึ่งอาจเป็นผลที่ไม่ได้เจตนา

จากแนวความคิดของแคทซ์และคณะ ได้เรียบเรียงให้อยู่ในแบบจำลอง ได้ดังนี้
 (แผนภูมิที่ 2.1)

แผนภูมิที่ 2.1 หน่วยประกอบต่างๆ ของแบบจำลองสำหรับการวิจัยการใช้ประโยชน์และ
 การได้รับความพึงพอใจ

² E.Katz, J.G. Blumler and M.Gurevitch, "Utilization of Mass Communication by The Individual," in Blumler, J.G. and Katz, E. (eds), *The Uses of Mass Communications*, Beverly Hills : Sage Publications, 1974, p. 20-21

จากแนวความคิดนี้ในปี 1979 วินดาห์ล (Windahl)³ ได้ให้ความเห็นว่า "การใช้ประโยชน์" มีความสำคัญและเป็นหัวใจของแบบจำลองความรู้ว่าด้วยการใช้สื่อและต้นกำเนิดของการใช้จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจและช่วยทำนายผลต่างๆ ของกระบวนการสื่อสารมวลชนนอกจากนั้น วินดาห์ลพบว่าในแง่ "ปริมาณ" ของเนื้อหาที่ถูกใช้ "ประเภท" ของเนื้อหาที่ใช้ประโยชน์ "ความสัมพันธ์" ต่อสื่อที่ใช้และ "วิธี" การใช้สื่อ นั้นๆ เช่น ใช้เป็นกิจกรรมพื้นฐาน หรือกิจกรรมระดับเหนือขึ้นไป จะมีความหมายมากกว่า การกล่าวถึงแต่เพียงการใช้ประโยชน์เท่านั้น (แผนภูมิที่ 2.2)

แผนภูมิที่ 2.2 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการใช้สื่อและตัวกำหนดต่างๆ

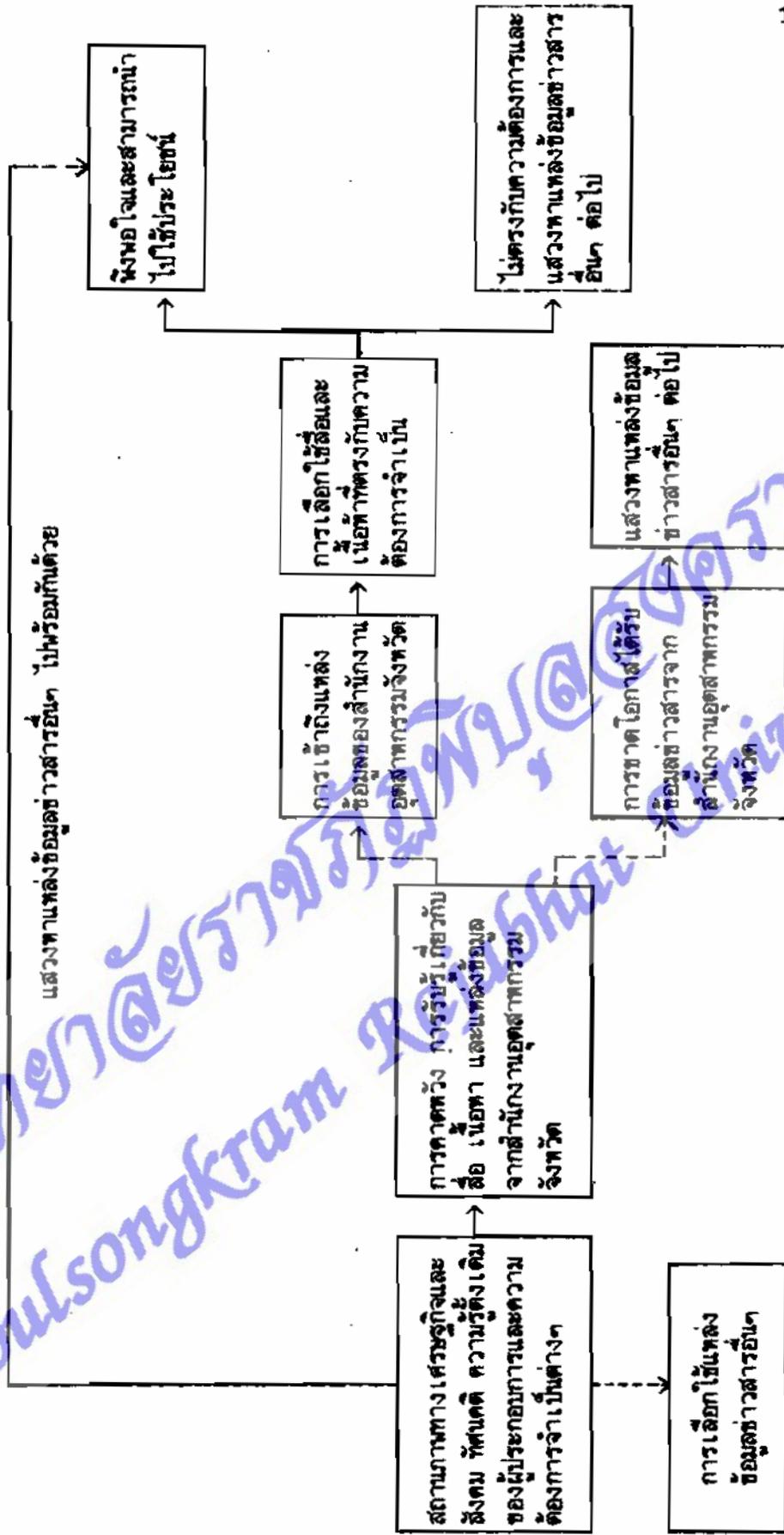
³ เดวิด แมคเคอล และสเวน วินดาห์ล, แบบจำลองการสื่อสาร สำหรับการศึกษากการสื่อสารมวลชน, แปลโดย สวณิต ยมาภัยและ ระวีวรรณ ประกอบผล, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), น. 159-160.

ลักษณะต่างๆของปัจเจกบุคคล ความคาดหวัง การรับรู้เกี่ยวกับสื่อ รวมทั้งโอกาสของการที่จะเข้าถึงสื่อ จะนำไปสู่การตัดสินใจของปัจเจกบุคคลว่า จะใช้หรือไม่ใช้เนื้อหาของสื่อมวลชนกิจกรรมสื่อมวลชน ส่วนมากแล้วจะมีกิจกรรมอื่นให้เป็นทางเลือกอีก ซึ่งเป็นทางเลือกที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกันนั่นเอง

จากทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์จากแนวความคิดและแบบจำลองทั้ง 2 แบบเพื่อให้เข้ากับงานวิจัยได้ดังนี้ (แผนภูมิที่ 2.3)

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Pibulsongkram Rajabhat University

แบบฉบับที่ 2.3 แบบจำลองการวิจัยข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย

แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย⁴ แมคควอล (Mcquail)⁴ ได้กล่าวถึงการ
ใช้สื่อของผู้รับสาร (Audience Uses of the Media) ว่าจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ
ต่อไปนี้

(1) ข่าวสาร (Information) ผู้รับสารจะต้องพยายามค้นหาเรื่องราวและ
เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งรอบตัว สังคม และในระดับโลก ซึ่งอาจจะกระทำโดยการคัดเลือก
จากสิ่งที่สนใจ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และต้องการให้ ได้มาซึ่งข่าวสารที่ถูกต้องแม่นยำ

(2) ลักษณะเฉพาะบุคคล (Personal Identity) เป็นลักษณะที่จะต้องมีความ
สนใจของตัวเอง ในการที่จะประเมินคุณค่า และสามารถแยกแยะคุณค่าของสื่อได้

(3) การมีส่วนร่วมและการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Integration and social
interaction) คือผู้รับสารนั้นมีความเข้าใจในสังคมมีความรู้สึกมีส่วนร่วมในสังคม
และเข้าไปมีส่วนร่วมการสื่อสารขั้นพื้นฐานในสังคมได้ รู้จักสภาพชีวิตที่แท้จริง และรู้จัก
บทบาททางสังคม

(4) การได้รับความบันเทิง (Entertainment) เป็นการเลือกใช้สื่อเพื่อหลีกเลี่ยง
ปัญหาที่เผชิญ หรือผ่อนคลายความตึงเครียด หรือเพื่อความบันเทิงใจในศิลปะวัฒนธรรม
เพื่อทำให้มีชีวิตชีวาขึ้น

ในเรื่องของการเลือกความสำคัญของข่าวสาร วิลเบอร์ ชนรัมม์ (Wilbur
Schramm)⁵ ได้กล่าวว่าผู้รับสารโดยทั่วไปจะให้ความสำคัญกับการเลือกของข่าวสารโดย
ขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Least effort) และผลที่จะได้ (Promise of
reward) ซึ่งนักวิชาการทางการสื่อสารจะรู้จักในรูปของสูตรการเลือกรับข่าวสารดังนี้

⁴ Denis Mcquail, *Mass Communication Theory*, (London :
Sage Publications), p. 82-83.

⁵ Wilbur Schramm, *Men Message and Media ; A look at
Human Communication*, (New York : Harper & Row, Publishing, 1973),
p. 107.

การเลือกรับข่าวสาร = สิ่งตอบแทนที่คาดหวัง (expectation of reward)
ความพยายามที่ต้องใช้ (effort required)

ส่วนในแนวความคิดของการสื่อสารเพื่อการพัฒนาการเพิ่มผลผลิตนั้น ฟลอเรนเจิล โรซารีโอ เบรด (Florangel Rosario-Braid)^๑ ได้กล่าวถึงบทบาทของการสื่อสารในการปรับปรุงวิธีการเพิ่มผลผลิตในองค์ประกอบพื้นฐาน 2 ประการด้วยกันคือ

- (1) กระตุ้นให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกต้องการเพิ่มผลผลิตด้วยตนเอง ✓
- (2) ย้ำแนวความคิดการเพิ่มผลผลิตด้วยการส่งสารและผลลัพธ์ของการเพิ่มผลผลิตไปยังกลุ่มชนมากขึ้น

นอกจากนี้ฟลอเรนเจิล โรซารีโอ เบรด ยังให้ความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแยกแยะจำนวน และคุณภาพของความรู้ทางเทคนิคที่มีต่อการผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรม และเพื่อสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานได้ทันท่วงที แบบจำลองต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่าการสื่อสารสามารถช่วยเพื่อในการเพิ่มผลผลิตได้ต่อไปอย่างไร

แผนภูมิที่ 2.4 แบบจำลองการสื่อสารเพื่อการเพิ่มผลผลิต

^๑ Florangel Rosario-Braid, *Communication Strategies for Productivity Improvement*, (Philippines : Asian Productivity Organization, 1979), p. 48-50.

ในเรื่องของความสามารถในการถ่ายทอดเทคโนโลยีนั้น ฟลอเรนเจล โรซารีโอ เบรด เห็นว่าผู้ประกอบการยังขาดความสามารถทั้งนี้เพราะเนื่องมาจากสาเหตุ

- (1) ขาดการรับรู้ระดับการณ้เกี่ยวกับการรับนวัตกรรม
- (2) มีแรงงานและเงินทุนไม่เพียงพอ
- (3) ขาดโอกาสทางการตลาดเนื่องจากไม่เข้าใจถึงความต้องการของตลาด
- (4) ผู้ประกอบการไม่สามารถใช้ข้อมูลข่าวสาร เพราะข้อมูลข่าวสารที่ได้มาเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์

2.3 รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รายงานการวิจัยในประเทศไทยซึ่งเกี่ยวข้องกับ โดยตรงกับเรื่อง "ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมนั้น" พบว่า ได้มีผู้ศึกษาไว้คือ วัฒนา ณ. ระนอง⁷ ซึ่งพอจะสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ซึ่งพอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ความต้องการข้อมูลและบริการข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคพบว่า ผู้ประกอบการยังไม่เห็นถึงความสำคัญของการนำข้อมูลมาใช้ในการดำเนินกิจการมากนัก ส่วนใหญ่พอใจกับแหล่งข้อมูลที่มีอยู่ซึ่งมักไม่เป็นทางการ เช่น บรรดาพวกเพื่อนฝูงในวงการข่าวสาร จากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ และจากการที่เป็นกิจการขนาดเล็กจึงมักอาศัยประสบการณ์และการช่วยเหลือตนเอง ซึ่งเป็นทัศนคติของผู้ประกอบการจำนวนมากที่ไม่ต้องการติดต่อกับหน่วยงานราชการนอกจากมีความจำเป็นจริงๆ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่รู้จักหน่วยงานที่ให้บริการหรือไม่รู้ถึงการบริการและประโยชน์ของหน่วยงานเหล่านั้น ส่วนผู้ประกอบการที่รู้จักการบริการของหน่วยงาน แต่ไม่สนใจใช้บริการเนื่องจากเห็นว่าการขอรับบริการมีความยุ่งยาก ซับซ้อน หรือหน่วยงานที่ให้บริการอยู่ห่างไกล

⁷ วัฒนา ณ. ระนอง, การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค, (โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533), น. 137.

สำหรับความต้องการข้อมูลข่าวสารซึ่งได้จัดแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ข้อมูลด้าน เศรษฐกิจและการตลาด การบริการและการจัดการ และเทคโนโลยีในการผลิต ซึ่ง วัฒนา ๕ ระบุว่า ได้ศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาคใต้มีความต้องการข้อมูล เหล่านี้ค่อนข้างน้อยประมาณร้อยละ 30 ที่เห็นความสำคัญของข้อมูลนี้ อีกประมาณร้อยละ 13-16 ต้องการข้อมูลในระดับสูงและประมาณร้อยละ 20 ต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง ซึ่งข้อมูลในระดับสูงและระดับปานกลางที่ผู้ประกอบการหมายถึงคือ

(1) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการตลาด

ข้อมูลระดับสูง เช่น ราคาวัตถุดิบ แหล่งวัตถุดิบ สิทธิประโยชน์ ราคาสินค้า ข้อมูลระดับปานกลาง เช่น กฎระเบียบราชการ สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป ราคาสินค้า สิทธิประโยชน์ ตลาดในประเทศของสินค้า สภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

(2) ข้อมูลด้านการบริการและการจัดการ

ข้อมูลระดับสูง เช่น การเพิ่มผลผลิต การลดต้นทุนการผลิต การบำรุงรักษา เครื่องกล การบริหารการตลาด การวางแผนงาน ข้อมูลระดับปานกลาง เช่น การวางแผนภาษีอากร กฎหมายแรงงาน การบำรุงรักษาเครื่องกล การบริหารการเงิน

(3) ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาคใต้ต้องการ พบว่า

ข้อมูลระดับสูง เช่น เทคนิคการผลิตใหม่ ๆ เทคนิคการประหยัดพลังงาน เทคโนโลยีใหม่ ๆ

ข้อมูลระดับปานกลาง เช่น แคตตาล็อกเครื่องมือเครื่องจักร เทคนิคการประหยัดพลังงาน แหล่งเทคโนโลยีและการติดต่อ มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ เทคโนโลยีใหม่ ๆ วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี

^๕ เรื่องเดียวกัน, น. 36-61

สำหรับรูปแบบการบริการผู้ที่ประกอบการอุตสาหกรรมภาคใต้ต้องการคือ
ในระดับสูง เช่น การให้คำปรึกษาหารือ การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม และ
ฝึกอบรม

ในระดับปานกลาง เช่น การให้คำปรึกษาหารือ การฝึกอบรม และการพบปะ
ระหว่างอุตสาหกรรม

สำหรับในเรื่องของสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมต่อความต้องการข้อมูลข่าวสาร
บัณฑิต วัฒนวิฑูกร^๑ ได้ทำการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการข้อมูลของศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี
บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด ที่มีความแตกต่างกันด้านการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่การงาน
และอายุงาน ไม่มีผลต่อความต้องการข้อมูลข่าวสาร

^๑ บัณฑิต วัฒนวิฑูกร, "บทบาทของศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี ในการให้บริการ
และส่งเสริมภาคธุรกิจอุตสาหกรรมศึกษากรณีตัวอย่าง : ศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี บริษัท
ปูนซิเมนต์ไทย," (วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสาร
มวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532), น. 74-75.

๖
๖๕๕.๐๒๔
๖๕๖.๓๐๓

144861

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก" ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาดังต่อไปนี้

3.1 แบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีการวิจัยที่เรียกว่า One-Shot-Posttest เพราะเป็นการวัดผลครั้งสุดท้ายครั้งเดียว หลังจากการใช้บริการเพื่อรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

3.2 ประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาคือได้แก่ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก 9 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองพิษณุโลก อำเภอวังทอง อำเภอพรหมพิราม อำเภอบางระกำ อำเภอบางกระทุ่ม อำเภอนครไทย อำเภอวัดโบสถ์ อำเภอชาติตระการ และอำเภอเนินมะปราง

3.3 กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก 9 อำเภอ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากต้องการได้ตัวอย่างที่เคยติดต่อ หรือรับ

บริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่อจะได้สามารถตอบคำถามได้ตรงตามตัวแปรที่กำหนดไว้ในการสุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) และเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละอำเภออย่างเหมาะสม ตามอัตราส่วนของจำนวนโรงงานในอำเภอนั้นๆ จึงได้ใช้อัตราส่วน 1:3 จากอำเภอ 9 อำเภอในจังหวัดพิษณุโลกซึ่งมีโรงงาน 1,205 โรงงาน ซึ่งจะได้จำนวนตัวอย่างโรงงานประมาณ 400 โรงงาน¹

ตารางที่ 3.1 แสดงการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	อำเภอ	โรงงานขนาดย่อม	กลุ่มตัวอย่าง
1	เมืองพิษณุโลก	419	140
2	วังทอง	118	39
3	พรหมพิราม	145	48
4	บางระกำ	150	50
5	บางกระทุ่ม	66	22
6	นครไทย	109	36
7	วัดโบสถ์	47	16
8	ชาติตระการ	50	17
9	เนินมะปราง	101	34
	รวม	1,205	402

¹ ศูนย์ส่งเสริมเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคเหนือ, กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, "จำนวนโรงงานทั้งหมด โรงสีข้าว โรงงานขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ในจังหวัดพิษณุโลก ถึงเดือนธันวาคม 2536," กรุงเทพมหานคร, 2536. (ยึดสำเนา)

3.4 ตัวแปรที่ศึกษา

3.4.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1. สถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม

- เพศ
- อายุ
- การศึกษา
- ประเภทของธุรกิจ
- เงินทุนจดทะเบียน
- จำนวนคนงาน

2. วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร

- การจัดส่ง เอกสาร ให้ถึง โรงงาน
- การให้บริการข้อมูลข่าวสาร และให้คำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
- การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน
- การจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม เช่น การอบรมสัมมนา นิทรรศการ การเยี่ยมชมโรงงานตัวอย่าง

3. เนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร

- ข้อมูลด้านการจัดการ
- ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต
- ข้อมูลด้านการตลาด
- ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน

3.4.2 ตัวแปรตาม คือการจัดการอุตสาหกรรม ซึ่งประกอบด้วย

1. ด้านการจัดการ เช่น การวางแผนงาน การวางแผนการผลิต การบริหารงานบุคคล การวางแผนภาษีอากร กฎระเบียบราชการ กฎหมาย แรงงาน ฯลฯ
2. ด้านเทคโนโลยี เช่น การบำรุงรักษาเครื่องกล การเพิ่มผลผลิต การใช้เทคโนโลยี การนำเข้าเทคโนโลยี ฯลฯ
3. ด้านการตลาด เช่น ราคาวัตถุดิบ แหล่งวัตถุดิบ ราคาสินค้า การบริหารการตลาด ภาวะตลาดทั้งในและต่างประเทศ ฯลฯ
4. ด้านเศรษฐกิจและการเงิน เช่น การบริหารการเงิน สภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สิทธิประโยชน์ แหล่งเงินทุน ฯลฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Pibulsongkram Rajabhat University

แผนภูมิที่ 3.1 แสดงการจำแนกตัวแปรอิสระ ตัวแปรปฏิบัติการ และตัวแปรตาม

ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรปฏิบัติการ	ตัวแปรตาม
1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพศ 2. อายุ 3. การศึกษา 4. ประเภทของธุรกิจ 5. เงินทุนจดทะเบียน 6. จำนวนคนงาน 	
2. วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร	<ol style="list-style-type: none"> 1. การส่ง เอกสารเผยแพร่ ถึงถึง โรงงาน 2. การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 3. การส่ง เจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน 4. การจัดกิจกรรม ให้ผู้ประกอบการ เข้าร่วม 	<p>การจัดการ อุตสาหกรรม</p>
3. เนื้อหาของข้อมูล	<ol style="list-style-type: none"> 1. ข้อมูลด้านการจัดการ 2. ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต 3. ข้อมูลด้านการตลาด 4. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน 	

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม 1 ชุด ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 31 ข้อซึ่งให้ผู้ตอบเป็นผู้กรอกคำตอบเอง ประกอบด้วยคำถามปิดแบบมีตัวเลือก และคำถามเปิดโดยแบ่งเนื้อหาคำตอบเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 มีคำถาม 11 ข้อ เป็นคำถามทางสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ตอบแบบสอบถามและของธุรกิจ ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียน จำนวนคนงาน และการได้รับข้อมูลข่าวสารโดยทั่วไป

ตอนที่ 2 มีคำถาม 11 ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้บริการ และการได้รับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 3 มีคำถาม 9 ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่ผู้ประกอบการได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

3.6 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาค่าความเชื่อถือ (Reliability) และค่าความถูกต้อง (Validity) ของแบบสอบถาม จำนวน 30 ชุด ไปทดสอบ (Test) กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในอำเภอเมืองและอำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้แก้ไข ปรับปรุง และนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยสามารถแบ่งลักษณะของข้อมูลออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.7.1 **ข้อมูลปฐมภูมิ** เป็นข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลดังนี้

1. สุ่มเลือกตัวอย่างประชากร ด้วยวิธีการข้างต้น
2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล จากอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลกเพื่อเป็นหนังสือนำถึงผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อม ชี้แจงให้เห็นถึงความสำคัญของโครงการวิจัย และผู้วิจัยนำหนังสือดังกล่าวพร้อมแบบสอบถามไปด้วยตนเอง และนัดวันที่ผู้วิจัยจะกลับมารับแบบสอบถามคืน ในภายหลัง

3.7.2 **ข้อมูลทุติยภูมิ** ได้แก่ ข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าหนังสือ ตำรา เอกสาร รายงานการวิจัยต่างๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3.8 การประมวลผลข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่นำมาประมวลผลโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS ซึ่งเป็นโปรแกรมเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

3.9 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.9.1 ใช้ค่าสถิติพื้นฐานร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมที่ได้

3.9.2 ใช้ค่าไคสแควร์ (Chi-Square : X^2) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ตามสมมติฐานข้อที่ 1

3.9.3 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ตามสมมติฐานข้อที่ 2 และ 3

บทที่ 4

ผลของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง "ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดฉะเชิงเทรา" นี้ ได้เก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามไปยังบริษัท / โรงงานใน 9 อำเภอของจังหวัดฉะเชิงเทรา ในช่วงเดือนกันยายน 2537 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2538 โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจำนวน 400 ชุด และได้รับแบบสอบถามคืนมา 250 ชุด คิดเป็นร้อยละ 62.5

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามทั้งหมด 250 ชุด สามารถเสนอผลการวิจัยได้เป็น 4 ตอน ดังนี้

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม
2. การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
3. ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร และการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมขนาดย่อม
4. การทดสอบสมมติฐาน

4.1 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม

ผลปรากฏว่าผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงคือ เป็นเพศชายร้อยละ 86.3 (ตารางที่ 4.1) อัตราเฉลี่ยช่วงอายุในระหว่าง 36-45 ปี ร้อยละ 39.7 และช่วงอายุ 26-35 ปี ร้อยละ 38.9 (ตารางที่ 4.2) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาในระดับปริญญาตรี และอาชีวศึกษาถึงร้อยละ 28 และ 23.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.3) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้จะเป็นผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมขนาดย่อม และอยู่ในต่างจังหวัด ผู้ประกอบการเหล่านี้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมีการศึกษาพอสมควร และนอกจากนี้ยังมีผู้ประกอบการที่จบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 6 อีกด้วย ผู้ประกอบการที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งผู้จัดการ ร้อยละ 49.6 รองลงมาคือ ผู้จัดการโรงงานร้อยละ 24.4 (ตารางที่ 4.4)

ในส่วนของกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารร้อยละ 26.7 และ ผลิตภัณฑ์ไม้ร้อยละ 24.4 ทั้งนี้เพราะจังหวัดมิถุโลกมีพื้นที่เหมาะในการทำเกษตรกรรม อุตสาหกรรมที่ดำเนินการจึงมีผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร ทั้งสำหรับการบริโภค และอาหารสัตว์ อีกทั้งความได้เปรียบในด้านการคมนาคมขนส่งที่เป็นศูนย์กลางของจังหวัดต่าง ๆ ในภาคเหนือตอนล่าง ในแง่การกระจายสินค้า (ตารางที่ 4.5) จำนวนเงินลงทุนในกิจการเหล่านี้ส่วนใหญ่มีเงินทุนจดทะเบียนประมาณ 1-5 ล้านบาท ถึงร้อยละ 43.5 และ 6-10 ล้านบาทร้อยละ 39.7 (ตารางที่ 4.6) จำนวนคนงานในแต่ละโรงงานส่วนใหญ่จะอยู่ประมาณ 10-20 คน ในอัตราร้อยละ 29.8 (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	215	86.3
หญิง	35	13.7
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 86.3 และ 13.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 25 ปี	36	5.4
26-35 ปี	75	38.9
36-45 ปี	57	39.7
มากกว่า 45 ปี	57	16.0
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่าผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.7 ช่วงอายุ 26-35 ปี ร้อยละ 38.9 มีอายุมากกว่า 45 ปี ร้อยละ 16.0 และมีอายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 5.4

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นคนที่หนึ่งมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 26-45 ปี

ตารางที่ 4.3 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้เรียนหนังสือ	-	0.0
จบ ป.4	33	13.0
จบ ป.7	15	6.1
จบ ม.ศ 3/ม.6 หรือเทียบเท่า	40	16.0
จบ ม.ศ 5/ม.8 หรือเทียบเท่า	23	9.2
จบอาชีวศึกษา (ปวช./ปวส.)	59	23.7
จบปริญญาตรี	65	26.0
สูงกว่าปริญญาตรี	15	6.0
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่าผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 26 รองลงมาที่มีการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ร้อยละ 23.7 ระดับจบ ม.ศ 3/ม.6 หรือเทียบเท่า ร้อยละ 16 ระดับจบ ป.7 ร้อยละ 6.1 ระดับ จบ ป.4 ร้อยละ 13.0 ระดับจบ ม.ศ.5/ม.8 หรือเทียบเท่า ร้อยละ 9.2 และจบสูงกว่าปริญญาตรีร้อยละ 6

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก ส่วนใหญ่ได้รับการศึกษานอสมคว

ตารางที่ 4.4 แสดงการดำรงตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่ง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรรมการผู้จัดการ	48	19.1
ผู้จัดการ	124	49.6
ผู้จัดการโรงงาน	61	24.4
อื่น ๆ	17	6.9
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งใน
บริษัท/โรงงานในฐานะผู้จัดการ ร้อยละ 49.6 ผู้จัดการโรงงาน ร้อยละ 24.4
กรรมการผู้จัดการ ร้อยละ 19.1 และอื่น ๆ อีกร้อยละ 6.9

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างจะดำรงตำแหน่งผู้จัดการ
ในบริษัท/โรงงานของตน

ตารางที่ 4.5 แสดงประเภทของธุรกิจของโรงงานกลุ่มตัวอย่าง *

ประเภทของธุรกิจ	จำนวน โรงงานที่ผลิต	จำนวน โรงงานที่ไม่ผลิต	รวม
อาหาร	66 (26.7)	184 (73.3)	250 (100.0)
ผลิตภัณฑ์ไม้	61 (24.4)	189 (75.6)	250 (100.0)
เครื่องไฟฟ้า	17 (6.9)	233 (93.1)	250 (100.0)
เฟอร์นิเจอร์	53 (21.4)	197 (78.6)	250 (100.0)
โลหะ/อโลหะ	9 (3.8)	241 (96.2)	250 (100.0)
กระดาษ	5 (2.3)	245 (97.7)	250 (100.0)
เครื่องจักร	15 (6.1)	235 (93.9)	250 (100.0)
อุปกรณ์ขนส่ง	4 (1.5)	246 (98.5)	250 (100.0)
อื่นๆ	49 (19.8)	201 (80.2)	250 (100.0)

* บางโรงงานมีการผลิต ผลิตภัณฑ์มากกว่า 1 ชนิด

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่ากลุ่มบริษัท/ โรงงานตัวอย่างส่วนใหญ่มีธุรกิจประเภทอาหาร ร้อยละ 26.7 รองลงมาคือ ผลิตภัณฑ์ไม้ ร้อยละ 24.4 เฟอร์นิเจอร์ ร้อยละ 21.4 ประเภทอื่นๆ 19.8 เครื่องไฟฟ้า ร้อยละ 6.9 เครื่องจักร ร้อยละ 6.1 โลหะ/อโลหะ ร้อยละ 3.8 กระดาษ ร้อยละ 2.3 และอุปกรณ์ขนส่ง ร้อยละ 1.5

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ประเภทธุรกิจของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดนินธุโลกส่วนใหญ่เป็นธุรกิจประเภทอาหาร และผลิตภัณฑ์ไม้

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนเงินทุนจดทะเบียนของบริษัท/โรงงานกลุ่มตัวอย่าง

เงินทุนจดทะเบียน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท	42	16.8
1-5 ล้านบาท	109	43.5
6-10 ล้านบาท	99	39.7
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่าบริษัท/โรงงานกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเงินทุนจดทะเบียนประมาณ 1-5 ล้านบาท ร้อยละ 43.5 ประมาณ 6-10 ล้านบาท ร้อยละ 39.7 และต่ำกว่า 1 ล้านบาท ร้อยละ 16.8

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า บริษัท/โรงงานของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีเงินทุนจดทะเบียนประมาณ 1-10 ล้านบาท

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนคนงานของบริษัท/ โรงงานกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนคนงาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ถึง 10 คน	36	14.5
10-20 คน	75	29.8
21-30 คน	57	22.9
31-40 คน	57	22.9
41-50 คน	25	9.9
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่าบริษัท/ โรงงานกลุ่มตัวอย่างมีคนงานประมาณ 10-20 คน ร้อยละ 29.8 รองลงมาประมาณ 21-30 และ 31-40 คน ร้อยละ 22.9 ประมาณไม่ถึง 10 คน ร้อยละ 14.5 และประมาณ 41-50 คน ร้อยละ 9.9

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่าบริษัท/ โรงงานของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีคนงานประมาณ 10-20 คน

สถานการณ์ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม จากหลายด้าน โดยร้อยละ 62.8 ได้รับจากเพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกัน ร้อยละ 58.8 ได้รับจากสื่อมวลชน (โทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, วิทยุ) และอีกจำนวนไม่น้อยได้รับจากญาติพี่น้องคือ ร้อยละ 31.6 นอกจากนี้ได้รับจากหน่วยงานราชการ ร้อยละ 29.2 และหน่วยงานเอกชน ร้อยละ 26.0 (ตารางที่ 4.8)

การได้รับข่าวสารของผู้ประกอบการนี้ ได้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไปกล่าวคือ ร้อยละ 66.4 มีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับอยู่ในขณะนี้ยังไม่เพียงพอกับความต้องการและร้อยละ 33.6 เห็นว่ามีเพียงพอแล้ว (ตารางที่ 4.9)

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีความเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับอยู่ในขณะนี้ยังไม่เพียงพอเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมนี้ ได้ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะข้อมูลมีน้อยเกินไป ร้อยละ 56.6 ข้อมูลไม่ตรงกับความต้องการ ร้อยละ 38.6 ข้อมูลที่ได้รับไม่สามารถนำไปใช้งานได้ ร้อยละ 25.3 (ตารางที่ 4.10)

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Pibulsongkram Rajabhat University

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปิดรับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม *

แหล่งข้อมูลข่าวสาร	เปิดรับ	ไม่ได้เปิดรับ	รวมทั้งหมด
ญาติพี่น้อง	79 (31.6)	171 (68.4)	250 (100)
เพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกัน	157 (62.8)	93 (37.2)	250 (100)
หน่วยงานราชการ	73 (29.2)	177 (70.8)	250 (100)
หน่วยงานเอกชน	65 (26.0)	185 (74.0)	250 (100)
สื่อมวลชน (โทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, วิทยุ)	147 (58.8)	103 (41.2)	250 (100)
ข้อมูลจากต่างประเทศ เช่น การดูงาน, สิ่งพิมพ์, แคตตาล็อก	17 (6.8)	223 (93.2)	250 (100)
อื่นๆ	9 (3.6)	241 (96.4)	250 (100)

* ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางรายเปิดรับข้อมูลข่าวสารมากกว่า 1 แห่ง

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการเปิดรับข่าวสารเพื่อนำมาใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม จากเพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกัน ร้อยละ 62.8 รองลงมาคือ จากสื่อมวลชนร้อยละ 58.8 จากญาติพี่น้อง ร้อยละ 31.6 ได้รับจากหน่วยงานราชการ ร้อยละ 29.2 จากหน่วยงานเอกชน ร้อยละ 26.0 ข้อมูลจากต่างประเทศ ร้อยละ 6.8 และอื่นๆ ร้อยละ 3.6

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการเปิดรับข่าวสารจากเพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกัน และจากสื่อมวลชน (โทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, วิทยุ)

ตารางที่ 4.9 แสดงความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

ความต้องการข้อมูลข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
เพียงพอแล้ว	84	33.6
ยังไม่เพียงพอ	166	66.4
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.9 แสดงว่า ผู้ประกอบการมีความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมที่มีอยู่ในขณะนี้ยังไม่เพียงพอ ร้อยละ 66.4 เห็นว่ามีเพียงพอแล้ว ร้อยละ 33.6

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงว่าผู้ประกอบการยังมีความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมมากกว่าที่มีอยู่ในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
Pibulsongkram Rajabhat University

ตารางที่ 4.10 แสดงสาเหตุที่ข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอ *

สาเหตุ	ให้ความคิดเห็น	ไม่ให้ความคิดเห็น	รวม
ข้อมูลมีน้อยเกินไป	94 (56.6)	72 (43.4)	166 (100)
ข้อมูลไม่ตรงกับความต้องการ	64 (38.6)	102 (61.4)	166 (100)
ข้อมูลที่ได้รับไม่สามารถนำไปใช้งานได้	42 (25.3)	124 (74.7)	166 (100)
อื่นๆ	12 (7.2)	154 (92.8)	166 (100)

* จำนวนเฉพาะผู้ประกอบการที่เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอ และสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.10 ผู้ประกอบการที่เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอนั้น มีสาเหตุมาจาก ข้อมูลมีน้อยเกินไป ร้อยละ 56.6 ข้อมูลไม่ตรงกับความต้องการร้อยละ 38.6 ข้อมูลที่ได้รับไม่สามารถนำไปใช้งานได้ร้อยละ 25.3 และอื่นๆ อีก ร้อยละ 7.2

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่าข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

สำหรับคำถามปลายเปิด (Open-ended) ว่า แหล่งข้อมูลข่าวสารจากแหล่งใดที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเห็นว่า มีประโยชน์และตรงกับความต้องการมากที่สุด ส่วนใหญ่จะตอบว่า ข้อมูลข่าวสารที่ได้จากเพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกันจะเป็นประโยชน์ในธุรกิจมากที่สุด ที่สำคัญรองลงมาคือสื่อมวลชน และที่สำคัญเป็นอันดับ 3 คือหน่วยงานเอกชน เช่น สมาคมต่าง ๆ บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และหอการค้าจังหวัด

จากบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ซึ่งได้แบ่งแยกเป็น 5 ประการคือ ¹

1. การให้การสนับสนุนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ในการกำหนดนโยบายและแผนเพื่อการพัฒนา และส่งเสริมทักษะผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
2. ให้บริการเพื่อการลงทุนในส่วนภูมิภาค โดยช่วยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการขอใบอนุญาตต่าง ๆ
3. ให้คำปรึกษาแนะนำ โรงงาน ให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การอุตสาหกรรม
4. ให้การสนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาล และเอกชนในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของจังหวัด
5. เป็นศูนย์สถิติ และข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรมเพื่อบริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ต่อคำถามถึงที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้รู้จักบทบาท และหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า มีเพียงร้อยละ 28 เท่านั้นที่รู้จักหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมทั้งหมด ส่วนใหญ่จะรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในข้อ 3 คือร้อยละ 68.0 (ตารางที่ 4.11)

¹ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม, "หน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เปรียบเทียบกับอดีตและปัจจุบัน" กรุงเทพมหานคร, 2534, (อัสสาเนา)

ตารางที่ 4.11 แสดงการรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด *

บทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	รู้จัก	ไม่รู้จัก	รวม
ให้การสนับสนุนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมระดับจังหวัดในการกำหนดนโยบายและแผนเพื่อการพัฒนาและส่งเสริมทักษะผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	118 (47.2)	132 (52.8)	250 (100)
ให้บริการเพื่อการลงทุนในส่วนภูมิภาค โดยช่วยประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องในการขอใบอนุญาตต่าง ๆ	89 (35.6)	161 (64.4)	250 (100)
ให้คำปรึกษาแนะนำโรงงานให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรม	170 (68.0)	80 (32.0)	250 (100)
ให้การสนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและเอกชน ในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของจังหวัด	82 (32.8)	168 (67.2)	250 (100)
เป็นศูนย์สถิติและข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรมเพื่อบริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	70 (28.0)	180 (72.0)	250 (100)

* เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.11 แสดงว่า ผู้ประกอบการรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสำนักงาน
อุตสาหกรรมจังหวัด ด้านการให้คำปรึกษาแนะนำโรงงานให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมอุตสาหกรรม ร้อยละ 68.0 รองลงมาคือด้านการให้การสนับสนุน
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ในการกำหนดนโยบายและแผนเพื่อการพัฒนาและ
ส่งเสริมทักษะผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ร้อยละ 47.2 ด้านการให้บริการเพื่อการลงทุน
ในส่วนภูมิภาค โดยประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ในการขอใบอนุญาตต่างๆ
ร้อยละ 35.6 ด้านให้การสนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาล และเอกชนในการแก้
ปัญหาเศรษฐกิจของจังหวัด ร้อยละ 32.8 และเป็นศูนย์สถิติข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ
กิจการอุตสาหกรรมเพื่อบริการแก่ผู้ประกอบการ ร้อยละ 28.0

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่รู้จักบทบาทและหน้าที่ของ
สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Pibulsongkram Rajabhat University

4.2 การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ในการรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเห็นว่า ส่วนใหญ่ในข้อมูลข่าวสารไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเคยได้รับ ร้อยละ 64.4 แต่ยังมีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมบางกลุ่มเห็นว่า เป็นข้อมูลที่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคยได้รับ ร้อยละ 35.6 (ตารางที่ 4.12) และในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ ไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคยได้รับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ร้อยละ 71.2 ยังคงรับข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่อไป ร้อยละ 26.8 ตัดสินใจหยุดรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด (ตารางที่ 4.13) ซึ่งน่าจะ เป็นข้อสังเกตได้ว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเห็นความสำคัญ และให้ความเชื่อถือต่อ ข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด นอกจากนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหล่านี้ ได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด โดยการไปติดต่อถึง โรงงานหรือส่งเอกสารไปให้ถึง โรงงาน ร้อยละ 78.8 และทั้งผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ไปติดต่อเองและ เจ้าหน้าที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดไปติดต่อถึง โรงงานด้วย ร้อยละ 17.2 มีเพียง ร้อยละ 4 เท่านั้น ที่ผู้ประกอบการไปติดต่อขอรับบริการด้วยตนเองเพียง อย่างเดียว (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.12 แสดงความคิดเห็นด้านความสอดคล้องของข้อมูลข่าวสารเดิมและข้อมูล
ข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ความสอดคล้อง	จำนวน	ร้อยละ
สอดคล้อง	89	35.6
ไม่สอดคล้อง	161	64.4
รวม	250	100

จากตารางที่ 4.12 แสดงว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการกลุ่ม
ตัวอย่างจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคย
ได้รับจากแหล่งข้อมูลข่าวสารอื่น ร้อยละ 64.4 และผู้ประกอบการส่วนหนึ่งคือ ร้อยละ
35.6 เห็นว่าสอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคยได้รับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Pibulsongkram Rajabhat University

ตารางที่ 4.13 แสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม กรณีที่เกิดความไม่สอดคล้องระหว่างข้อมูลเดิม และข้อมูลที่ได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
หยุดรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	72	28.8
ยังคงรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	178	71.2
รวม	250	100

จากตารางที่ 4.13 แสดงว่าในกรณีที่ผู้ประกอบการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และพบว่าข้อมูลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่เคยได้รับ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังคงรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่อไป ร้อยละ 71.2 และมีผู้ประกอบการบางส่วนที่เห็นว่า จะหยุดรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมในอัตรา ร้อยละ 28.8

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการยังคงให้ความสำคัญต่อการรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ตารางที่ 4.14 แสดงการได้รับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

การได้รับข้อมูลข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
ผู้ประกอบการ ไปติดต่อด้วยตนเอง	10	4.0
เจ้าหน้าที่จากสำนักงานอุตสาหกรรม	197	78.8
จังหวัดมาติดต่อ หรือส่งเอกสารให้ ทั้ง 2 กรณี	43	17.2
รวม	250	100

จากตารางที่ 4.14 แสดงว่าการรับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น เป็นไปในลักษณะ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดติดต่อ ไป หรือส่งเอกสารให้ ร้อยละ 78.8 ส่วนในลักษณะที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไปติดต่อ ที่สำนักงานอุตสาหกรรม และเจ้าหน้าที่จากสำนักงานอุตสาหกรรมติดต่อไปด้วย ร้อยละ 17.2 และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไปติดต่อด้วยตนเองร้อยละ 4

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงว่า ส่วนใหญ่การให้บริการข้อมูลข่าวสารเป็นไปในลักษณะ ที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นผู้ติดต่อไปหาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ความต้องการ ในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารและการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดที่ได้จัดให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนั้น พอจะสรุปได้เป็น 4 วิธี กล่าวคือ²

1. การจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน
2. การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
3. การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน
4. การจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม เช่น การอบรม สัมมนา จัดนิทรรศการ การเยี่ยมชมโรงงานตัวอย่าง

ปรากฏว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม มีความต้องการให้จัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงานในระดับมากที่สุด ร้อยละ 39.2 ต้องการให้มีการจัดกิจกรรม เช่น การอบรม สัมมนา นิทรรศการ การเยี่ยมชมโรงงานตัวอย่าง ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 24.8 ต้องการให้ส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงานในระดับมากที่สุด ร้อยละ 16.4 และต้องการให้มีการบริการข้อมูลข่าวสาร และให้คำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.6 (ตารางที่ 4.15) จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม่ค่อยจะให้ความสำคัญกับการให้บริการที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด แต่กลับมีความต้องการให้จัดส่งเอกสารให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมถึง โรงงานมากกว่า

และจากวิธีให้บริการข้อมูลข่าวสารทั้ง 4 วิธี ดังกล่าวข้างต้นพบว่า ผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลที่ได้รับจากวิธีการให้บริการเหล่านั้นไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม โดยส่วนใหญ่ใช้ในระดัปก่อนกลางคือ ร้อยละ 38.0 รองลงมาได้น้อย ร้อยละ 33.6 ใช้ได้น้อยที่สุด ร้อยละ 15.1 ใช้ได้มาก ร้อยละ 10.8 และใช้ได้มากที่สุด ร้อยละ 2.4 (ตารางที่ 4.16)

² อำไพพร เลขะจิระกุล "การส่งเสริมและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด"

ความคาดหวังและการตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

จากการจัดลำดับความสำคัญในความคาดหวัง ต่อการขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ให้ความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 ด้านความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร ร้อยละ 41.5 ด้านเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ร้อยละ 24.0 ด้านความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร ร้อยละ 16.4 ด้านค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ ร้อยละ 9.2 และด้านความสะดวกในการรับข้อมูลข่าวสาร ร้อยละ 8.5 (ตารางที่ 4.17) ซึ่งพอสรุปความคาดหวังในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตามลำดับความสำคัญดังนี้

1. ความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร
2. เนื้อหาที่ตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
3. ความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร
4. ค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ
5. ความสะดวกในการได้รับข้อมูลข่าวสาร

ส่วนการตัดสินใจในการใช้บริการข้อมูลข่าวสาร ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ให้ความสำคัญกับความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน ร้อยละ 35.2 ที่สำคัญรองลงมาคือ แหล่งข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ ร้อยละ 23.6 เนื้อหาสาระของข้อมูลสามารถนำไปใช้งานได้จริง ร้อยละ 19.2 เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี ร้อยละ 11.2 และมีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ ร้อยละ 8.8 (ตารางที่ 4.18) ซึ่งสามารถสรุปเหตุผลในการตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตามลำดับความสำคัญได้ ดังนี้

1. ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน
2. แหล่งข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ
3. เนื้อหาสาระของข้อมูลสามารถนำไปใช้งานได้จริง
4. เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี
5. มีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ

ตารางที่ 4.15 แสดงความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร เพื่อนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม

วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร	ระดับความต้องการ					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
การจัดส่ง เอกสาร ให้ถึง โรงงาน	98 (39.2)	37 (14.8)	6 (2.4)	69 (27.6)	40 (16.0)	250 (100.0)
การให้บริการข้อมูลข่าวสาร และการให้คำแนะนําสํานักงาน อุตสาหกรรมจังหวัด	19 (7.6)	36 (14.4)	88 (35.2)	58 (23.2)	49 (19.6)	250 (100.0)
การส่งเจ้าหน้าที่ของสํานักงาน อุตสาหกรรมจังหวัดออกไป พบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน	41 (16.4)	56 (22.4)	85 (34.0)	42 (16.8)	26 (10.4)	250 (100.0)
การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการ เข้าร่วมเช่น การอบรม สัมมนา จัดนิทรรศการ การ เยี่ยมชมโรงงานตัวอย่าง	62 (24.8)	75 (30.0)	45 (18.0)	44 (17.6)	24 (9.6)	250 (100.0)

จากตารางที่ 4.15 แสดงว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างมีความต้องการในวิธีการให้ข้อมูลข่าวสาร ในระดับมากที่สุด คือ การให้บริการจัดส่งเอกสารเผยแพร่ให้ถึงโรงงาน ร้อยละ 39.2 การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม ร้อยละ 24.8 การส่งเจ้าหน้าที่ของสํานักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน ร้อยละ 16.4 และการให้บริการข้อมูลข่าวสารและการให้คำปรึกษาที่สํานักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ร้อยละ 7.6

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างต้องการวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารที่ได้รับความนิยมคือ ต้องการให้สํานักงานอุตสาหกรรมจังหวัดมาให้บริการมากกว่า ไปติดต่อด้วยตนเอง

ตารางที่ 4.16 แสดงการนำข้อมูลที่ได้รับจากวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร เพื่อนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม

ความสามารถในการนำไปใช้	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	6	2.4
มาก	27	10.8
ปานกลาง	96	38.0
น้อย	84	33.6
น้อยที่สุด	38	15.2
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.16 แสดงว่า วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทั้ง 4 วิธี ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 38.0 รองลงมาใช้ได้น้อย ร้อยละ 33.6 ใช้ได้น้อยที่สุด ร้อยละ 15.2 ใช้ได้มาก ร้อยละ 10.8 และใช้ได้มากที่สุด ร้อยละ 2.4

ตารางที่ 4.17 แสดงความคาดหวังในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ความคาดหวัง	ระดับความสำคัญ					รวม
	1	2	3	4	5	
ด้านความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร	103 (41.5)	80 (25.2)	39 (16.8)	25 (10.0)	23 (9.2)	250 (100.0)
ด้านเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมจังหวัด	60 (24.0)	71 (28.4)	54 (21.6)	49 (19.6)	16 (6.4)	250 (100.0)
ด้านความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร	41 (16.4)	66 (26.4)	94 (37.6)	34 (13.6)	15 (6.0)	250 (100.0)
ความสะดวกในการรับข้อมูลข่าวสาร	21 (8.4)	39 (15.6)	52 (20.8)	91 (36.4)	47 (18.8)	250 (100.0)
ค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ	23 (9.2)	31 (12.4)	65 (26.0)	45 (18.0)	86 (34.4)	250 (100.0)

จากตารางที่ 4.17 แสดงว่าในการไปขอรับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ได้คาดหวังตามลำดับความสำคัญดังนี้ 1) ด้านความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร ร้อยละ 41.5 2) ด้านเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ร้อยละ 24.0 3) ด้านความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร ร้อยละ 16.4 4) ด้านค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ ร้อยละ 9.2

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสารมากที่สุด

ตารางที่ 4.18 แสดงเหตุผลในการตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสาร ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

เหตุผล	ระดับความสำคัญ					รวม
	1	2	3	4	5	
ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน	88 (35.2)	27 (10.8)	39 (15.6)	31 (11.4)	65 (26.0)	250 (100.0)
มีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ	22 (8.8)	55 (22.0)	74 (29.6)	48 (19.2)	51 (18.0)	250 (100.0)
แหล่งข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ	59 (23.6)	51 (20.4)	48 (19.2)	47 (18.8)	45 (18.0)	250 (100.0)
เนื้อหาสาระของข้อมูลสามารถนำไปใช้งานได้จริง	48 (19.2)	63 (26.7)	44 (17.6)	56 (22.4)	39 (15.6)	250 (100.0)
เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี	28 (11.2)	50 (20)	67 (26.8)	65 (26.0)	40 (16.0)	250 (100.0)

จากตารางที่ 4.18 แสดงว่าในการที่ผู้ประกอบการจะตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการได้ให้เหตุผลตามลำดับความสำคัญเป็นอันดับแรกคือ ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน ร้อยละ 35.2 ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ ร้อยละ 23.6 3) เนื้อหาสาระของข้อมูลข่าวสารสามารถนำไปใช้งานได้จริง ร้อยละ 19.2 4) เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี ร้อยละ 11.2 5) มีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ ร้อยละ 8.8

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การที่ผู้ประกอบการจะตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนี้ สิ่งสำคัญที่สุด คือ ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน

4.3 ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร และการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

ในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด พบว่า ผู้ประกอบอุตสาหกรรมได้ระบุประเภทของข้อมูลที่ต้องการ และไม่ระบุประเภทของข้อมูลที่ต้องการในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 49.6 และ 50.4 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.19) นอกจากนี้เมื่อได้รับข้อมูลแล้ว ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ร้อยละ 59.6 จะนำข้อมูลที่ได้รับไปตรวจสอบกับข้อมูลแหล่งอื่น^๓ ส่วน ร้อยละ 40.4 มิได้นำไปตรวจสอบ (ตารางที่ 4.20)

มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำนวนไม่น้อยที่ได้ติดต่อขอรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมหลายแหล่ง คือ ร้อยละ 64.8 แต่ก็มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งที่รับข้อมูลจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพียงแห่งเดียวคือ ร้อยละ 35.2 (ตารางที่ 4.21) ในกรณีพบว่า ข้อมูลข่าวสารในเรื่องเดียวกันที่ได้รับจากแหล่งต่าง^๓ ไม่ตรงกันนั้น ร้อยละ 54.4 จะนำข้อมูลไปตรวจสอบความถูกต้องจากแหล่งต่าง^๓ ร้อยละ 38.4 จะเชื่อถือข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่คิดว่าเชื่อถือมากที่สุด และ ร้อยละ 7.2 จะตัดสินใจไม่ใช่ข้อมูลนั้น^๓ (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.19 แสดงการระบุประเภทของข้อมูลข่าวสารในการขอรับบริการ

การระบุประเภทของข้อมูลข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
ระบุ	124	49.6
ไม่ระบุ	126	50.4
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.19 แสดงว่าในการไปรับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มีผู้ประกอบการที่ระบุความต้องการประเภทของข้อมูล ร้อยละ 49.6 และผู้ประกอบการที่ไม่ระบุประเภทของข้อมูล ร้อยละ 50.4

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างที่ไปรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ไปอย่างมีเป้าหมายของความต้องการข้อมูล และเพื่อการขอข้อมูลทั่วๆ ไปในระดับที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.20 แสดงการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร

การตรวจสอบ	จำนวน	ร้อยละ
ตรวจสอบ	149	59.6
ไม่ตรวจสอบ	101	40.4
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.20 แสดงว่า เมื่อผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดแล้ว ร้อยละ 59.6 นำข้อมูลนั้นไปตรวจสอบความถูกต้อง ส่วนอีก ร้อยละ 40.4 ไม่ได้นำไปตรวจสอบความถูกต้อง

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างเกือบประมาณร้อยละ 50 ที่ให้ความเชื่อถือต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด โดยไม่ได้นำข้อมูลเหล่านั้นไปตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ

ตารางที่ 4.21 แสดงการติดต่อขอรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

การติดต่อ	จำนวน	ร้อยละ
ติดต่อสำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดแห่งเดียว	88	35.2
ติดต่อสำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดและแห่งอื่นๆ ด้วย	162	64.8
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.21 ด้านการรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมของ
ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลจากหลายแหล่งคือ ร้อยละ 64.8 และ
ร้อยละ 35.2 ที่รับข้อมูลจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพียงแห่งเดียว

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับข่าวสาร
เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมจากหลายแหล่ง

ตารางที่ 4.22 แสดงการตัดสินใจในกรณีที่มีข้อมูลข่าวสารได้รับในเรื่องเดียวกัน จากหลายแหล่งและข้อมูลไม่ตรงกัน

การตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ
การตรวจสอบความถูกต้องจากหลายแหล่ง	136	54.4
เชื่อถือข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือมากที่สุด	96	38.4
ตัดสินใจไม่ใช่ข้อมูลนั้น	18	7.2
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.22 แสดงว่าในกรณีที่ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลข่าวสารจากหลายแหล่งและข้อมูลไม่ตรงกัน มีผู้ประกอบการ ร้อยละ 54.4 จะนำข้อมูลไปตรวจสอบความถูกต้องจากหลายแหล่ง ร้อยละ 38.4 ของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างที่จะเลือกเชื่อถือความถูกต้อง จากแหล่งข้อมูลที่เห็นว่าน่าเชื่อถือมากที่สุด ส่วนอีก ร้อยละ 7.2 จะตัดสินใจไม่ใช่ข้อมูลนั้น

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับความถูกต้องของข้อมูลก่อนการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากข้อมูลข่าวสาร ที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดได้ให้บริการแก่ ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมนั้น ได้แบ่งเนื้อหาเป็น 4 ด้านคือ

1. ข้อมูลด้านการจัดการ
2. ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต
3. ข้อมูลด้านการตลาด
4. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ผลปรากฏว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ต้องการข้อมูลด้านการตลาดในระดับมากที่สุด ร้อยละ 32.1 ส่วนความต้องการในระดับมากที่สุด ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ ด้านเทคโนโลยีการผลิตและด้านเศรษฐกิจและการเงิน คือ ร้อยละ 29.0 และความต้องการทางด้านข้อมูลการจัดการ ผู้ประกอบการต้องการในระดับมากที่สุด ร้อยละ 20.6 (ตารางที่ 4.23)

ส่วนคำถามที่ว่า จากเนื้อหาข้อมูลข่าวสารที่ได้รับทุกด้านนั้น สามารถนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมได้มากน้อยเพียงใด ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ให้ความเห็นว่าสามารถนำไปใช้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 43.5 นำไปใช้ได้มาก ร้อยละ 35.1 นำไปใช้ได้มากที่สุด ร้อยละ 14.5 นำไปใช้ได้น้อย ร้อยละ 5.3 และนำไปใช้ได้น้อยที่สุด ร้อยละ 1.5 (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.23 แสดงความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ

เนื้อหาของข้อมูล	ระดับความต้องการ					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ข้อมูลด้านการจัดการ	51 (20.6)	96 (38.4)	81 (32.4)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)
ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.2)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)
ข้อมูลด้านการตลาด	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)
ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

จากตารางที่ 4.23 แสดงว่าในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมนั้นผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างมีความต้องการข้อมูลด้านต่างๆ ในระดับมากที่สุดตามลำดับดังนี้ 1) ข้อมูลด้านการตลาด ร้อยละ 32.1 และให้ความสำคัญในลำดับที่เท่ากันคือ 2) ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต ร้อยละ 29.0 3) ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน ร้อยละ 29.0 4) ข้อมูลด้านการจัดการร้อยละ 20.6

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ด้านการตลาด มากที่สุด

ตารางที่ 4.24 แสดงการนำเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่ได้รับไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

การนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	36	14.5
มาก	88	35.1
ปานกลาง	109	43.5
น้อย	13	5.3
น้อยที่สุด	4	1.5
รวม	250	100.0

จากตารางที่ 4.24 แสดงว่าจากข้อมูลข่าวสารทั้ง 4 ด้าน ที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดได้ให้บริการนั้น ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างสามารถนำไปใช้ได้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 43.5 ระดับมาก ร้อยละ 35.1 ระดับมากที่สุด ร้อยละ 14.5 ระดับน้อย ร้อยละ 5.3 และ ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 1.5

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างสามารถนำข้อมูลที่ได้รับไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้ในระดับปานกลาง

4.4 การทดสอบสมมุติฐาน

สมมุติฐานที่ตั้งไว้เพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่แตกต่างกัน ด้านเพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียนและจำนวนคนงาน มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
2. ความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน ด้านจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดการส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน และการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
3. ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน ด้านการจัดการด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากผลการวิจัย สามารถสรุปสมมุติฐานดังกล่าวได้ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 : สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่แตกต่างกันด้านเพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียนและจำนวนคนงาน มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ดังข้อมูลและรายละเอียดในตารางที่ 4.25-4.48

1.1 เพศมีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ

เพศ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	47 (19.1)	81 (32.1)	65 (26.0)	22 (9.2)	0 (0.0)	215 (86.0)
หญิง	4 (1.4)	15 (6.1)	16 (6.4)	0 (0.0)	0 (0.0)	36 (13.9)
รวม	51 (20.6)	96 (38.2)	81 (32.1)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 4.03861 D.F. = 3 Significance = 0.2573

จากตารางที่ 4.25 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.2 เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

เพศ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	63 (25.2)	70 (28.0)	53 (21.2)	27 (10.8)	2 (0.8)	215 (86.0)
หญิง	10 (3.8)	10 (3.8)	10 (3.8)	3 (1.5)	2 (0.8)	35 (13.9)
รวม	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.2)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 2.42503 D.F. = 4 Significance = 0.6581

จากตารางที่ 4.26 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.3 เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

เพศ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	68 (27)	67 (26.7)	44 (17.6)	29 (11.5)	8 (3.1)	215 (86.0)
หญิง	12 (4.8)	11 (4.4)	11 (4.4)	0 (0.0)	1 (0.4)	35 (13.9)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 4.24628 D.F. = 4 Significance = 0.3737

จากตารางที่ 4.27 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.4 เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ตารางที่ 4.28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

เพศ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	64 (25.2)	69 (27.5)	55 (22.0)	21 (9.0)	6 (2.3)	215 (86.0)
หญิง	9 (3.8)	17 (6.9)	6 (2.3)	1 (0.4)	2 (0.8)	35 (13.9)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 4.35236 D.F. = 4 Significance = 0.3604

จากตารางที่ 4.28 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.5 อายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ช่วงอายุ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่เกิน 25 ปี	1 (0.6)	6 (2.3)	6 (2.3)	0 (0.0)	0 (0.0)	14 (5.4)
26-35 ปี	19 (7.6)	34 (13.7)	33 (13.0)	11 (4.6)	0 (0.0)	97 (38.9)
36-45 ปี	29 (11.5)	30 (12.2)	33 (13.0)	7 (3.1)	0 (0.0)	99 (39.7)
มากกว่า 45 ปี	2 (0.8)	25 (9.9)	9 (3.8)	4 (1.5)	0 (0.0)	40 (16.0)
รวม	51 (20.6)	96 (38.4)	81 (32.4)	22 (8.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 10.30457 D.F. = 9 Significance = 0.3264

จากตารางที่ 4.29 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.6 อายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ช่วงอายุ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่เกิน 25 ปี	3 (1.2)	4 (1.5)	2 (0.8)	4 (1.5)	1 (0.4)	13 (5.4)
26-35 ปี	31 (12.2)	27 (10.7)	29 (11.5)	7 (3.1)	3 (1.4)	97 (38.9)
36-45 ปี	31 (12.2)	36 (14.5)	21 (8.4)	11 (4.6)	0 (0.0)	99 (39.7)
มากกว่า 45 ปี	8 (3.1)	13 (5.2)	11 (4.6)	8 (3.1)	0 (0.0)	39 (16.0)
รวม	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.1)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 8.98865 D.F. = 12 Significance = 0.7041

จากตารางที่ 4.30 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.7 อายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ช่วงอายุ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่เกิน 25 ปี	2 (0.7)	5 (2.1)	6 (2.4)	0 (0.0)	1 (0.4)	14 (5.4)
26-35 ปี	34 (13.7)	27 (10.7)	23 (9.2)	11 (4.5)	2 (0.8)	97 (38.9)
36-45 ปี	33 (13.0)	29 (11.5)	23 (9.2)	9 (3.6)	5 (2.1)	100 (39.7)
มากกว่า 45 ปี	11 (4.6)	17 (6.9)	3 (1.4)	9 (3.4)	0 (0.0)	40 (16.0)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 9.73872 D.F. = 12 Significance = 0.6389

จากตารางที่ 4.31 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.8 อายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ตารางที่ 4.32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ช่วงอายุ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่เกิน 25 ปี	3 (1.2)	6 (2.2)	2 (0.8)	0 (0.0)	3 (1.2)	14 (5.3)
26-35 ปี	33 (13.0)	33 (13.7)	19 (7.6)	12 (4.6)	0 (0.0)	97 (38.9)
36-45 ปี	29 (11.5)	34 (13.7)	27 (10.7)	8 (3.1)	1 (0.4)	99 (39.7)
มากกว่า 45 ปี	8 (3.2)	13 (5.2)	13 (5.2)	2 (0.8)	4 (1.6)	40 (16.0)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 11.69883 D.F. = 12 Significance = 0.4702

จากตารางที่ 4.32 แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.9 การศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดการ

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ได้เรียนหนังสือ- จบป. 7	13 (5.3)	15 (6.1)	18 (6.9)	2 (0.8)	0 (0.0)	48 (19.1)
จบม.3/ม.6-มศ.5/ ม.8 หรือเทียบเท่า	11 (4.6)	29 (11.5)	17 (6.8)	6 (2.3)	0 (0.0)	63 (25.2)
จบ ปวช. หรือ ปวส.	8 (3.1)	22 (8.8)	24 (9.7)	5 (2.1)	0 (0.0)	59 (23.7)
จบปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	19 (7.6)	30 (12.2)	22 (8.4)	9 (3.8)	0 (0.0)	80 (32.0)
รวม	51 (20.4)	96 (38.2)	81 (32.1)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 5.45812 D.F. = 9 Significance = 0.7924

จากตารางที่ 4.33 แสดงว่าการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญอย่างสถิติที่ 0.05

1.10 การศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ได้เรียนหนังสือ- จบป. 7	15 (6.0)	12 (4.8)	17 (6.8)	4 (1.5)	0 (0.0)	48 (19.1)
จบม.3/ม.6-มศ.5/ ม.8 หรือเทียบเท่า	18 (6.9)	23 (9.2)	13 (5.3)	9 (3.8)	0 (0.0)	63 (25.2)
จบ บัณฑิต หรือ ปวส.	21 (8.5)	14 (5.7)	13 (5.3)	7 (2.7)	4 (1.5)	59 (23.7)
จบปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	19 (7.6)	31 (12.4)	20 (8.0)	10 (4.0)	0 (0.0)	80 (32.0)
รวม	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.2)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 10.43785 D.F. = 12 Significance = 0.5776

จากตารางที่ 4.34 แสดงว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญอย่างสถิติที่ 0.05

1.11 การศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านการตลาด

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ได้เรียนหนังสือ- จบป. 7	13 (5.3)	17 (6.7)	11 (4.2)	5 (2.1)	2 (0.8)	48 (19.1)
จบม.3/ม.6-มศ.5/ ม.8 หรือเทียบเท่า	25 (9.9)	15 (6.1)	11 (4.5)	8 (3.1)	4 (1.5)	63 (25.2)
จบ ปวช. หรือ ปวส.	19 (7.6)	23 (9.2)	6 (2.3)	8 (3.1)	3 (1.4)	59 (23.7)
จบปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	23 (9.2)	23 (9.2)	27 (10.7)	7 (3.0)	0 (0.0)	80 (32.0)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 11.42051 D.F. = 12 Significance = 0.4933

จากตารางที่ 4.35 แสดงว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญอย่างสถิติที่ 0.05

1.12 การศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ตารางที่ 4.36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ระดับการศึกษา	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ได้เรียนหนังสือ- จบป. 7	17 (6.9)	12 (4.6)	15 (6.1)	2 (0.8)	2 (0.8)	48 (19.1)
จน.3/ม.6-มศ.5/ ม.8 หรือเทียบเท่า	19 (7.6)	27 (10.7)	13 (5.3)	2 (0.8)	2 (0.8)	63 (25.2)
จบ ปวช. หรือ ปวส.	19 (7.6)	19 (7.6)	12 (4.7)	5 (2.3)	4 (1.5)	59 (23.7)
จบปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	18 (6.9)	28 (11.2)	21 (8.4)	13 (5.3)	0 (0.0)	80 (32.0)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 11.16093 D.F. = 12 Significance = 0.5152

จากตารางที่ 4.36 แสดงว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญอย่างสถิติที่ 0.05

1.13 ประเภทของธุรกิจมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ประเภทของธุรกิจ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
อาหาร	15 (6.1)	19 (7.6)	24 (9.9)	8 (3.1)	0 (0.0)	66 (26.7)
ผลิตภัณฑ์ไม้	13 (5.3)	29 (11.5)	17 (6.9)	2 (0.8)	0 (0.0)	61 (24.4)
เครื่องไฟฟ้า	4 (1.5)	11 (4.6)	0 (0.0)	2 (0.8)	0 (0.0)	17 (6.9)
เฟอร์นิเจอร์	9 (3.8)	21 (8.4)	17 (6.9)	5 (2.3)	0 (0.0)	53 (21.4)
โลหะ/อโลหะ	2 (0.8)	4 (1.5)	4 (1.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	9 (3.8)
กระดาษ	2 (0.8)	2 (0.8)	0 (0.0)	2 (0.8)	0 (0.0)	5 (2.3)
เครื่องจักร	4 (1.5)	4 (1.5)	5 (2.3)	2 (0.8)	0 (0.0)	15 (6.1)
อุปกรณ์ขนส่ง	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (1.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (1.5)
อื่นๆ	9 (3.8)	15 (6.1)	21 (8.4)	4 (1.5)	0 (0.0)	49 (19.8)
รวม	51 (20.6)	96 (38.4)	81 (32.4)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 18.63537 D.F. = 24 Significance = 0.2243

* ความหมายเฉพาะประเภทของธุรกิจที่มีในกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.37 แสดงว่าประเภทของธุรกิจไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.14 ประเภทของธุรกิจมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสาร ด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ประเภทของธุรกิจ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
อาหาร	23 (9.2)	21 (8.4)	11 (4.6)	11 (4.6)	0 (0.0)	66 (26.7)
ผลิตภัณฑ์ไม้	21 (8.4)	13 (5.3)	21 (8.4)	6 (2.3)	0 (0.0)	61 (24.4)
เครื่องไฟฟ้า	4 (1.6)	9 (3.8)	0 (0.0)	4 (1.5)	0 (0.0)	17 (6.9)
เฟอร์นิเจอร์	13 (5.3)	15 (6.1)	13 (5.3)	9 (3.8)	2 (0.8)	53 (21.4)
โลหะ/อโลหะ	2 (0.8)	5 (2.3)	2 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	9 (3.8)
กระดาษ	5 (2.3)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	5 (2.3)
เครื่องจักร	5 (2.3)	4 (1.5)	4 (1.5)	2 (0.8)	0 (0.0)	15 (6.1)
อุปกรณ์ขนส่ง	0 (0.0)	2 (0.8)	2 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (1.5)
อื่นๆ	9 (3.8)	17 (6.9)	21 (8.4)	0 (0.0)	2 (0.8)	49 (19.8)
รวม	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.2)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 31.51196 D.F. = 32 Significance = 0.2104

* ค่ารวมเฉพาะประเภทของธุรกิจที่มีในกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.38 แสดงว่า ประเภทของธุรกิจไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.15 ประเภทของธุรกิจมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ประเภทของธุรกิจ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
อาหาร	25 (9.9)	17 (6.9)	20 (8.4)	2 (0.8)	2 (0.8)	66 (26.7)
ผลิตภัณฑ์ไม้	17 (6.9)	19 (7.6)	13 (5.3)	11 (4.6)	0 (0.0)	60 (24.4)
เครื่องไฟฟ้า	4 (1.5)	5 (2.3)	4 (1.5)	2 (0.8)	2 (0.8)	17 (6.9)
เฟอร์นิเจอร์	15 (6.1)	17 (6.9)	15 (6.1)	2 (0.8)	4 (1.5)	53 (21.4)
โลหะ/อโลหะ	4 (1.5)	4 (1.5)	2 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	10 (3.8)
กระดาษ	0 (0.0)	2 (0.8)	0 (0.0)	4 (1.5)	0 (0.0)	6 (2.3)
เครื่องจักร	4 (1.5)	5 (2.3)	2 (0.8)	4 (1.5)	0 (0.0)	15 (6.1)
อุปกรณ์ขนส่ง	2 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	2 (0.8)	0 (0.0)	4 (1.5)
อื่นๆ	20 (8.4)	15 (6.1)	10 (3.8)	4 (1.5)	0 (0.0)	49 (19.8)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 43.77000 D.F. = 32 Significance = 0.1809

* จำนวนเฉพาะประเภทของธุรกิจที่มีในกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.39 แสดงว่า ประเภทของธุรกิจไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.16 ประเภทของธุรกิจมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจ และการเงิน

ตารางที่ 4.40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของธุรกิจกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ประเภทของธุรกิจ	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
อาหาร	23 (9.2)	23 (9.2)	15 (6.1)	4 (1.5)	2 (0.8)	66 (26.7)
ผลิตภัณฑ์ไม้	23 (9.2)	15 (6.1)	15 (6.1)	4 (1.5)	4 (1.5)	61 (24.4)
เครื่องไฟฟ้า	4 (1.5)	5 (2.3)	2 (0.8)	4 (1.5)	2 (0.8)	17 (6.9)
เฟอร์นิเจอร์	13 (5.3)	21 (8.4)	13 (5.3)	5 (2.3)	0 (0.0)	53 (21.4)
โลหะ/อโลหะ	4 (1.5)	4 (1.5)	0 (0.0)	2 (0.8)	0 (0.0)	9 (3.8)
กระดาษ	0 (0.0)	0 (0.0)	2 (0.8)	3 (1.5)	0 (0.0)	5 (2.3)
เครื่องจักร	2 (0.8)	8 (3.1)	5 (2.3)	0 (0.0)	0 (0.0)	15 (6.1)
อุปกรณ์ขนส่ง	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (1.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (1.5)
อื่นๆ	13 (5.3)	17 (6.9)	15 (6.1)	4 (1.5)	0 (0.0)	49 (19.8)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 36.36 D.F. = 32 Significance = 0.2463

* จำนวนเฉพาะประเภทของธุรกิจที่มีในกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.40 แสดงว่า ประเภทของธุรกิจไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.17 เงินทุนจดทะเบียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

เงินทุนจดทะเบียน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท	5 (2.3)	12 (4.6)	19 (7.6)	6 (2.4)	0 (0.0)	42 (16.8)
1 - 5 ล้านบาท	30 (12.0)	39 (15.3)	31 (12.4)	9 (3.8)	0 (0.0)	109 (43.6)
6 - 10 ล้านบาท	16 (6.1)	45 (18.3)	31 (12.2)	7 (3.1)	0 (0.0)	99 (39.6)
รวม	51 (20.6)	96 (38.4)	81 (32.4)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 6.59596 D.F. = 6 Significance = 0.3698

จากตารางที่ 4.41 แสดงว่า เงินทุนจดทะเบียนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1. 18 เงินทุนจดทะเบียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

เงินทุนจดทะเบียน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท	15 (6.1)	14 (5.6)	9 (3.8)	4 (1.5)	0 (0.0)	42 (16.8)
1 - 5 ล้านบาท	29 (11.5)	34 (13.7)	31 (12.2)	13 (5.3)	2 (0.8)	109 (43.6)
6 - 10 ล้านบาท	29 (11.5)	32 (13.0)	23 (9.2)	13 (5.3)	2 (0.8)	99 (39.6)
รวม	73 (29.0)	80 (32.1)	63 (25.1)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 1.54797 D.F. = 8 Significance = 0.9919

จากตารางที่ 4.42 แสดงว่า เงินทุนจดทะเบียนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.19 เงินทุนจดทะเบียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

เงินทุนจดทะเบียน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท	13 (5.3)	15 (6.1)	12 (4.6)	2 (0.8)	0 (0.0)	42 (16.8)
1 - 5 ล้านบาท	32 (13.0)	31 (12.2)	29 (11.5)	13 (5.3)	4 (1.5)	109 (43.6)
6 - 10 ล้านบาท	35 (13.7)	32 (13.0)	15 (6.1)	13 (5.3)	4 (1.5)	99 (39.6)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 4.33186 D.F. = 8 Significance = 0.8260

จากตารางที่ 4.43 แสดงว่า เงินทุนจดทะเบียนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.20 เงินทุนจดทะเบียนเป็นมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจ และการเงิน

ตารางที่ 4.44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเงินทุนจดทะเบียนกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

เงินทุนจดทะเบียน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ต่ำกว่า 1 ล้านบาท	19 (7.6)	8 (3.1)	13 (5.3)	2 (0.8)	0 (0.0)	42 (16.8)
1 - 5 ล้านบาท	27 (10.2)	34 (13.7)	29 (11.5)	15 (6.1)	4 (1.5)	109 (43.6)
6 - 10 ล้านบาท	27 (10.7)	44 (17.6)	19 (7.6)	5 (2.3)	4 (1.5)	99 (39.6)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 10.40784 D.F. = 8 Significance = 0.2376

จากตารางที่ 4.44 แสดงว่า เงินทุนจดทะเบียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.21 จำนวนคนงานมีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

ตารางที่ 4.45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ

จำนวนคนงาน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ					จำนวน ร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ถึง 10 คน	6 (2.3)	10 (3.8)	15 (6.1)	5 (2.2)	0 (0.0)	36 (14.5)
10 - 20 คน	9 (3.8)	29 (11.5)	29 (11.5)	8 (3.1)	0 (0.0)	75 (29.8)
21 - 30 คน	13 (5.3)	31 (12.2)	10 (3.8)	3 (1.5)	0 (0.0)	57 (22.9)
31 - 40 คน	15 (6.1)	17 (6.9)	19 (7.6)	6 (2.3)	0 (0.0)	57 (22.9)
41 - 50 คน	8 (3.1)	9 (3.8)	8 (3.1)	0 (0.0)	0 (0.0)	25 (9.9)
รวม	51 (20.6)	96 (38.4)	81 (32.4)	22 (9.2)	0 (0.0)	250 (100.0)

Chi-Square = 11.40364 D.F. = 12 Significance = 0.4947

จากตารางที่ 4.45 แสดงว่า จำนวนคนงานไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.22 จำนวนคนงานมีความสัมพันธ์กับความต้องการของข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

ตารางที่ 4.46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต

จำนวนคนงาน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ถึง 10 คน	12 (4.6)	5 (2.3)	14 (5.3)	4 (1.5)	2 (0.8)	36 (14.5)
10 - 20 คน	19 (7.6)	26 (10.7)	14 (5.3)	14 (5.3)	2 (0.8)	75 (29.8)
21 - 30 คน	11 (4.3)	15 (6.1)	23 (9.2)	8 (3.2)	0 (0.0)	57 (22.9)
31 - 40 คน	17 (6.9)	27 (10.7)	8 (3.1)	5 (2.2)	0 (0.0)	57 (22.9)
41 - 50 คน	14 (5.3)	6 (2.3)	6 (2.3)	0 (0.0)	0 (0.0)	25 (9.9)
รวม	73 (29.1)	80 (32.1)	63 (25.2)	30 (12.2)	4 (1.5)	250 (100.0)

Chi-Square = 20.25915 D.F. = 16 Significance = 0.2088

จากตารางที่ 4.46 แสดงว่า จำนวนคนงานไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเทคโนโลยีการผลิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.23 จำนวนคนงานมีความสัมพันธ์กับความต้องการของข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

ตารางที่ 4.47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด

จำนวนคนงาน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ถึง 10 คน	5 (2.3)	17 (6.9)	8 (3.1)	4 (1.5)	2 (0.8)	36 (14.5)
10 - 20 คน	15 (6.1)	29 (11.5)	23 (9.2)	6 (2.4)	2 (0.8)	75 (29.8)
21 - 30 คน	15 (6.1)	11 (4.6)	16 (6.3)	11 (4.6)	4 (1.5)	57 (22.9)
31 - 40 คน	29 (11.5)	15 (6.1)	7 (3.1)	6 (2.4)	0 (0.0)	57 (22.9)
41 - 50 คน	16 (6.3)	6 (2.4)	2 (0.8)	2 (0.8)	0 (0.0)	25 (9.9)
รวม	80 (32.1)	78 (31.3)	55 (22.1)	29 (11.5)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 23.3475 D.F. = 16 Significance = 0,1048

จากตารางที่ 4.47 แสดงว่า จำนวนคนงานไม่มีความสัมพันธ์กับกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.24 จำนวนคนงานมีความสัมพันธ์กับความต้องการของข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจ และการเงิน

ตารางที่ 4.48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนคนงานกับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน

จำนวนคนงาน	ระดับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน					จำนวนร้อยละ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ไม่ถึง 10 คน	6 (2.4)	9 (3.8)	17 (6.9)	4 (1.5)	0 (0.0)	36 (14.5)
10 - 20 คน	17 (6.9)	31 (12.2)	17 (6.9)	6 (2.4)	4 (1.5)	75 (29.8)
21 - 30 คน	20 (7.9)	17 (6.7)	10 (3.8)	9 (3.8)	2 (0.8)	57 (22.9)
31 - 40 คน	17 (6.9)	25 (9.9)	13 (5.3)	0 (0.0)	2 (0.8)	57 (22.9)
41 - 50 คน	13 (5.3)	4 (1.5)	4 (1.5)	3 (1.3)	0 (0.0)	25 (9.9)
รวม	73 (29.0)	86 (34.4)	61 (24.4)	22 (9.0)	8 (3.1)	250 (100.0)

Chi-Square = 19.80838 D.F. = 16 Significance = 0.2290

จากตารางที่ 4.48 แสดงว่า จำนวนคนงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเงิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 : ความต้องการในวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน ด้านการจัดส่งเอกสารถึงโรงงาน การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน และการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ดังข้อมูลและรายละเอียดในตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารกับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร	การนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
การจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน	0.2116 (250) P = 0.008
การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	0.1298 (250) P = 0.070
การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน	0.2286 (250) P = 0.004
การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม	0.1788 (250) P = 0.020

จากตารางที่ 4.49 แสดงว่าความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน ด้านการส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึงโรงงาน และด้านการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 : ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกันด้านการจัดการด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ดังข้อมูลและรายละเอียดใน ตารางที่ 4.50

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
Pibulsongkram Rajabhat University

ตารางที่ 4.50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารกับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

เนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร	การนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
ด้านการจัดการ	0.1869 (250) P = 0.017
ด้านเทคโนโลยีการผลิต	0.1134 (250) P = 0.099
ด้านการตลาด	0.0415 (250) P = 0.319
ด้านเศรษฐกิจและการเงิน	0.1824 (250) P = 0.019

จากตารางที่ 4.50 แสดงว่าความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการและด้านเศรษฐกิจและการเงิน มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนความต้องการในเนื้อหาด้านเทคโนโลยีการผลิต และด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก" ได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อการวิจัยไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อศึกษาการได้รับข้อมูลข่าวสารจาก สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ในจังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อศึกษาความต้องการข้อมูลข่าวสารของ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก

ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีการแบบ One-Shot-Posttest เพื่อเก็บข้อมูลในช่วงระหว่างเดือนธันวาคม 2537 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2538 ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลก รวมทั้งหมด 250 ราย และใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผลการวิจัย สามารถสรุปได้เป็น 5 ตอน ดังนี้

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม
2. การให้บริการและความต้องการได้รับ บริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
3. ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารและการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
4. การทดสอบสมมุติฐาน
5. ข้อเสนอแนะ

5.1 สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม

จากกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจำนวน 250 ราย ในจังหวัดพิษณุโลก พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 36-45 ปี และเป็นที่น่าสนใจว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการเหล่านี้ได้รับการศึกษาในระดับปริญญาตรีร้อยละ 26.0 โดยผู้ประกอบการเหล่านี้ ดำรงตำแหน่งในบริษัท/โรงงานในฐานะผู้จัดการของกิจการส่วนบริษัท/ประเภท สินค้าของอุตสาหกรรมขนาดย่อมในจังหวัดพิษณุโลกส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารและผลิตภัณฑ์ไม้ ธุรกิจเหล่านี้เป็นกิจการขนาดเล็กคือมีเงินทุนจดทะเบียนประมาณ 1-5 ล้านบาท (ร้อยละ 43.5) และมีจำนวนคนงานประมาณ 10-20 คน

5.2 การใช้บริการและความต้องการได้รับบริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

สภาพทั่วๆ ไปของการได้รับข้อมูลข่าวสาร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมปรากฏว่า ข้อมูลข่าวสารจากเพื่อนฝูง ในธุรกิจเดียวกัน มีบทบาทต่อการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ประกอบการถึงร้อยละ 62.8 รองลงมาคือ สื่อมวลชนร้อยละ 58.8 และที่ได้เข้ามามีส่วนช่วยในการให้ข้อมูล ถัดมาคือข้อมูลที่ได้รับจากญาติพี่น้องร้อยละ 31.6 (ตารางที่ 4.8) แม้จะมีการให้บริการข้อมูลข่าวสารในหลายช่องทาง แต่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมร้อยละ 66.4 ยังมีความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมยังมีไม่เพียงพอกับความต้องการ โดยได้ให้เหตุผลประกอบว่าเป็นเพราะข้อมูลมีน้อยเกินไป ข้อมูลที่มีอยู่ไม่ตรงกับความต้องการ และข้อมูลที่ได้รับไม่สามารถนำไปใช้งานได้จริง (ตารางที่ 4.9-4.10)

จากผลการวิจัย แสดงว่าผู้ประกอบการไม่ให้ความสำคัญในการติดต่อกับหน่วยงานราชการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัฒนา ณ ระนอง¹ ที่ศึกษานพบว่าผู้ประกอบการจำนวนมากไม่ต้องการติดต่อกับหน่วยงานราชการนอกจากมีความจำเป็นจริง ๆ แต่ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเฉพาะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีการติดต่อกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเท่านั้น

จากคำถามปลายเปิดผู้ประกอบการ ได้จัดลำดับความสำคัญของแหล่งข้อมูลดังนี้คือ เพื่อนฝูงในธุรกิจเดียวกัน สื่อมวลชน และหน่วยงานเอกชน

สื่อมวลชนที่ผู้ประกอบการได้รับข้อมูลคือ วิทยุ หนังสือพิมพ์และโทรทัศน์

หน่วยงานเอกชนที่ผู้ประกอบการไปติดต่อขอข้อมูลคือ สมาคมต่าง ๆ ในจังหวัด บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยรวมถึงหอการค้าจังหวัด

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ 28) ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม รู้จักบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทั้งหมด ส่วนใหญ่จะรู้ว่าสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดมีหน้าที่ ในการให้คำปรึกษา แนะนำโรงงานให้ปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรม และเป็นผู้ควบคุมตรวจสอบการทำงาน ของโรงงานและมีหน้าที่กำหนดนโยบายและแผนเพื่อการพัฒนา และส่งเสริมทักษะให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัฒนา ณ ระนอง อีกเช่นกันที่พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่รู้จักหน่วยงานที่ให้บริการหรือไม่รู้ถึงบริการและประโยชน์ของหน่วยงานที่ให้บริการ

การได้รับข้อมูลข่าวสารจาก สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดและ ข้อมูลเดิมที่ผู้ประกอบการเคยได้รับ ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการมีความเห็นว่า บางครั้งข้อมูลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่ผู้ประกอบการเคยได้รับถึงร้อยละ 64.4 แต่ผู้ประกอบการก็ยังคงมาติดต่อขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่อไป (ร้อยละ 71.2) การได้รับ

¹ วัฒนา ณ ระนอง, การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค. น. 137

ข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นไปทั้ง 2 ลักษณะคือ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดติดต่อถึง โรงงานหรือส่ง เอกสาร ไปถึง โรงงานร้อยละ 78.8 และผู้ประกอบการ ไปติดต่อขอรับบริการด้วยตนเองร้อยละ 17.2

วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้ในระดับปานกลาง โดยได้แยกถึงความต้องการในวิธีการทั้ง 4 วิธี ในระดับมากที่สุดตามลำดับดังนี้คือ

1. การจัดส่งเอกสารให้ถึง โรงงาน
2. การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม
3. การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน
4. การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารทั้ง 4 วิธีนั้น วิธีที่ผู้ประกอบการจะต้องใช้ความพยายามในการค้นหาข้อมูลข่าวสารด้วยตนเอง คือมีการให้บริการให้ข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จะเป็นวิธีที่ผู้ประกอบการต้องการน้อยที่สุด (ตารางที่ 4.15) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวิลเบอร์ ชรามม์ (Wilbur Schram)² ที่กล่าวว่าผู้รับสารโดยทั่วไปจะให้ความสำคัญกับการเลือกข่าวสารโดยขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับผลที่จะได้รับ

ในด้านความคาดหวังในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ผู้ประกอบการได้จัดลำดับความสำคัญไว้ดังนี้ (ตารางที่ 4.17)

1. ความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร
2. เนื้อหาตรงกับความต้องการเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม
3. ความทันสมัยของข้อมูลข่าวสาร
4. ค่าใช้จ่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ ได้รับ

² Wilbur Schramm, Men Message and Media.

5. ความสะดวกในการได้รับข้อมูลข่าวสาร

ในส่วนที่ผู้ประกอบการจะตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการได้คำนึงถึงเหตุผลในการตัดสินใจตามลำดับความสำคัญดังนี้ (ตารางที่ 4.18)

1. ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน
2. แหล่งข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ
3. เนื้อหาสาระของข้อมูลสามารถนำไปใช้งานได้จริง
4. เจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำดี
5. มีข้อมูลให้เลือกตามความต้องการ

5.3 ความต้องการด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสาร และการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

ในการไปติดต่อขอข้อมูลที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการที่ไปขอข้อมูลอย่างมีวัตถุประสงค์มีเป้าหมายของข้อมูลที่ต้องการ กับผู้ประกอบการที่ไปติดต่อเพื่อขอข้อมูลทั่วไป มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 49.6 ระบุความต้องการประเภทของข้อมูล และร้อยละ 50.4 ผู้ประกอบการไม่ระบุประเภทของข้อมูล และเมื่อได้รับข้อมูลแล้ว ผู้ประกอบการร้อยละ 59.6 จะนำข้อมูลที่ได้รับนั้นไปตรวจสอบกับแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะผู้ประกอบการส่วนใหญ่รับข้อมูลข่าวสารจากหลาย ๆ แหล่ง ในกรณีที่พบว่าข้อมูลที่ได้รับจากหลายแหล่งไม่ตรงกัน ได้มีผู้ประกอบการร้อยละ 54.4 นำข้อมูลนั้นไปตรวจสอบความถูกต้องแต่ก็มีผู้ประกอบการอีกร้อยละ 38.4 ยังคงยึดถือความถูกต้องจากแหล่งข้อมูลที่ตนคิดว่าน่าเชื่อถือมากที่สุด

ด้านความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารทั้ง 4 ด้าน ผู้ประกอบการมีความต้องการในระดับมากที่สุดตามลำดับดังนี้คือ ด้านการตลาด ด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านเศรษฐกิจและการเงิน และด้านการจัดการ ซึ่งจากเนื้อหาทั้ง 4 ด้านที่ได้รับนี้ ผู้ประกอบการ

การส่วนใหญ่เห็นว่า สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้ในระดับ บานกลาง (ตารางที่ 4.23-4.24)

6.4 การทดสอบสมมติฐาน

จากข้อสมมติฐานดังกล่าวข้างต้นทั้ง 3 ข้อ สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน และอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 สถานภาพเศรษฐกิจและสังคมของ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ แตกต่างกันด้านเพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียน และจำนวนคนงานมีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสาร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งใช้ค่าไคสแควร์ ได้ผลการ วิเคราะห์ว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ด้านเพศ อายุ การศึกษา ประเภทของธุรกิจ เงินทุนจดทะเบียนและจำนวนคนงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ทั้งข้อมูลด้านการ จัดการ ด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงิน (ตารางที่ 4.25-4.48) ปรากฏผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทิยา วัฒนวิฑูร³ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่การงาน อายุ งานที่แตกต่างกันจะมีความต้องการ ข้อมูลข่าวสารและบริการ ไม่แตกต่างกัน

³ นันทิยา วัฒนวิฑูร, "บทบาทของศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยีในการให้บริการ และส่งเสริมพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม ศึกษากรณีตัวอย่าง : ศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี บริษัทปูนซีเมนต์ไทยจำกัด".

จากผลการวิจัยนี้ พอจะอภิปรายได้ว่า จากข้อมูลทางด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 26-45 ปี ซึ่งนับว่าเป็นวัยของคนรุ่นใหม่ที่น่าจะมีความคิดก้าวหน้า และให้ความสนใจในการที่จะค้นคว้าหาข้อมูลข่าวสาร เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงกิจการของตน อีกทั้งระดับการศึกษาของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรีและอาชีวศึกษา ซึ่งระดับการศึกษาดังกล่าวน่าจะเป็นองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่ง ที่ทำให้มีความสนใจในเรื่องข้อมูลข่าวสารเพิ่มมากขึ้น และเมื่อพิจารณาลักษณะของธุรกิจก็มีความแตกต่างกันหลายประเภทจึงน่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ที่มีผลต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม นอกจากนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้นับว่า ลักษณะทางสถานภาพด้านเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้ง 6 ประเภท ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุมาจาก

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 250 ราย ซึ่งอาจจะน้อยเกินไปสำหรับการประเมินผลด้านความคิดเห็นต่อความต้องการข้อมูลข่าวสาร
2. อุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นกิจการขนาดเล็ก ดังนั้นความต้องการข้อมูลข่าวสารจึงอยู่ในระดับข้อมูลที่ไม่ลึกซึ้งมากนัก ซึ่งข้อมูลดังกล่าวถึงทั้ง 4 ด้านข้างต้น ผู้ประกอบการอาจมีความต้องการข้อมูลเหล่านั้นในระดับที่ใกล้เคียงกัน จะสังเกตได้จากจากรายที่ 4.19 ซึ่งพบว่าในการไปติดต่อขอรับข้อมูลจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มีผู้ประกอบการเพียงร้อยละ 49.6 เท่านั้น ที่ระบุความต้องการว่าต้องการข้อมูลประเภทใด แสดงให้เห็นว่าอีกร้อยละ 50.4 ของผู้ประกอบการที่มีได้สนใจว่าข้อมูลข่าวสารที่จะได้รับควรเป็นข้อมูลประเภทใด
3. การได้รับข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการมีถึงร้อยละ 78.8 ที่เป็นไปในลักษณะรอการหยิบยื่นข้อมูลให้ เนื่องจากผู้ประกอบการรอรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพียงอย่างเดียว (ตารางที่ 4.14) ดังนั้นข้อมูลที่ได้รับจึงเป็นข้อมูลในลักษณะอะไรก็ได้และเมื่อถามถึงความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ปรากฏว่าความต้องการส่วนใหญ่ในระดับมากที่สุด คือต้องการในวิธีการจัดส่ง เอกสารให้ถึงโรงงานจากสาขาเขตดังกล่าวเพื่อสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการยังไม่เห็นความสำคัญของข้อมูลข่าวสารมากเท่าที่ควร

สมมุติฐานข้อที่ 2 ความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกัน ด้านการจัดส่ง เอกสาร ให้ถึง โรงงาน การให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมออกไปพบปะ ให้คำปรึกษาถึง โรงงาน และการจัดกิจกรรมให้แก่ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ได้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลการวิเคราะห์ว่า ความต้องการในวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดส่งเอกสารให้ถึง โรงงาน ด้านการส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้คำปรึกษาถึง โรงงาน และด้านการจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านให้บริการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวความคิดของวิลเบอร์ ชรามม์ (Wilbur Schramm)⁴ ซึ่งได้กล่าวว่าผู้รับสาร โดยทั่วไปจะให้ความสำคัญกับการเลือกของข่าวสาร โดยขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Least Effort) เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่จะได้รับ ซึ่งจะอยู่ในรูปของการเลือกรับข่าวสาร ดังนี้

$$\text{การเลือกรับข่าวสาร} = \frac{\text{สิ่งตอบแทนที่คาดหวัง (expectation of reward)}}{\text{ความพยายามที่ต้องใช้ (effort required)}}$$

จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า ในการที่ผู้ประกอบการจะเลือกรับข้อมูลข่าวสารนั้น ผู้ประกอบการจะเลือกความสะดวกในการที่จะได้รับข้อมูล โดยวิธีการที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการนำไปใช้นั้นแล้วแต่เป็นวิธีที่ผู้ประกอบการไม่ต้องค้นคว้า หรือฝ่าฝืนด้วยตนเอง และในการที่ผู้ประกอบการจะต้องไปติดต่อด้วยตนเองก็ปรากฏว่า ไม่มี

⁴ Wilbur Schramm, Men Message and Media.

ความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม และจากตารางที่ 4.18 ก็แสดงให้เห็นว่าเหตุผลในการตัดสินใจใช้บริการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในลำดับที่ 1 คือ ความสะดวกในการติดต่อเพราะอยู่ใกล้โรงงาน

สมมุติฐานข้อที่ 3 ความต้องการในด้านเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกันด้านการจัดการด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านการตลาด และด้านเศรษฐกิจและการเงินมีความสัมพันธ์ต่อการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม

จากการวิเคราะห์ข้อสมมุติฐานข้อที่ 3 ซึ่งใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ผลการวิเคราะห์ว่า ความต้องการในเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารด้านการจัดการ ด้านเศรษฐกิจและการเงิน มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนความต้องการในเนื้อหาด้านเทคโนโลยีการผลิตและด้านการตลาด ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า ข้อมูลข่าวสารที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดได้ให้บริการอยู่ขณะนี้ ข้อมูลด้านการจัดการ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน เป็นข้อมูลที่มีลักษณะในการนำไปใช้งานได้จริงและก่อให้เกิดผลต่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต และด้านการตลาดอาจยังไม่เกิดผลที่เห็นได้ชัด ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจาก

1. ข้อมูลด้านการจัดการ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน เป็นปัจจัยภายในของบริษั/โรงงาน ที่สามารถตัดสินใจหรือเปลี่ยนแปลงระบบการทำงานได้ง่ายและเห็นผลชัด
2. ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต เป็นเรื่องที่ยุ่งยากและซับซ้อนจำเป็นต้องใช้เงินลงทุนสูง หรืออาศัยบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงระบบที่มีอยู่เดิมได้
3. ข้อมูลด้านการตลาดจะเป็นข้อมูลที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ประกอบกับมีปัจจัยภายนอกที่จะเข้ามาแทรกแซงและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงทำให้ไม่สามารถเห็นผลได้ชัดเจน

5.5 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษา สามารถนำผลดังกล่าวมาใช้เป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.5.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าความเห็นของผู้ประกอบการ ข้อมูลข่าวสาร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่ยังเห็นว่ามีข้อมูลไม่เพียงพอ (ร้อยละ 66.4) จากตารางที่ 4.9 และสาเหตุที่เห็นว่าข้อมูลยังมีไม่เพียงพอเป็นเพราะข้อมูลมีน้อยเกินไป และข้อมูลไม่ตรงกับความต้องการ (ตารางที่ 4.10) ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม จะต้องเร่งทบทวนดูว่าข้อมูลที่มีอยู่นั้นยังขาดข้อมูลประเภทใด และข้อมูลประเภทใดที่จะตรงกับความต้องการเพื่อใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม

2. จากการศึกษาที่พบว่า มีผู้ประกอบการถึงร้อยละ 78.8 ที่ขอให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดติดต่อส่งเอกสารให้เพียงอย่างเดียว โดยไม่เคยมาติดต่อด้วยตนเอง (ตารางที่ 4.14) แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการเหล่านี้ยังขาดความกระตือรือร้นในการที่จะนำข้อมูลข่าวสารมาใช้ เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม หรืออาจจะไม่ทราบว่าสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสามารถเข้ามามีส่วนช่วยเหลือ หรือมีบทบาทในการช่วยพัฒนาอุตสาหกรรม นอกเหนือจากบทบาทที่ผู้ประกอบการมักจะมองไปว่า บทบาทของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นแค่ควบคุม ดูแล และตรวจสอบ กิจการภายในโรงงานหรือบริษัทของตนเท่านั้น ดังนั้นสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจึงควรได้มีการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเหล่านี้เห็นคุณค่าของข้อมูลข่าวสาร และมีจิตสำนึกในการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมของตนเอง ตามแนวความคิดของการสื่อสารเพื่อการพัฒนาเพิ่มผลผลิตของ ฟลอเรนเจล โรซารีโอ เบรด (Florangel Rosario-Braid)⁵ ที่กล่าวว่าการปรับปรุงวิธีการเพิ่มผลผลิตในองค์ประกอบการพื้นฐาน 2 ประการคือ

⁵ Florangel Rosario-Braid] Communication Strategies for Productivity Improvement.

1. กระตุ้นให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกต้องการเพิ่มผลผลิตด้วยตนเอง
2. ย้ำแนวทางการเพิ่มผลผลิตด้วยการส่งสารและผลลัพธ์ของการเพิ่มผล

ผลิต

นอกจากนั้น ฟลอเรนเจล โรซารีโอ เบรต ยังให้ความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแยกแยะจำนวน และคุณภาพของความรู้ทางด้านเทคนิคที่มีผลต่อการผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรม

ดังนั้น ในฐานะที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นหน่วยงานหนึ่งที่อยู่ใกล้ชิดผู้ประกอบการและมีเครือข่ายอยู่ทุกจังหวัด จึงเห็นควรที่จะได้ทำหน้าที่เป็นผู้กระตุ้นผู้ประกอบการให้เกิดความรู้สึกที่จะเพิ่มผลผลิตด้านอุตสาหกรรม โดยการนำข้อมูลข่าวสารมาใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมเพื่อประโยชน์ต่อธุรกิจและต่อสังคมส่วนรวมต่อไป

3. สำหรับวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพบว่า (ตารางที่ 4.15) ผู้ประกอบการต้องการวิธีการจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงานในระดับมากที่สุดเป็นส่วนใหญ่ เป็นสิ่งที่ยิ่งตระหนักว่า การให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสิ่งพิมพ์นั้น จะเหมาะสมสำหรับข้อมูลเพียงบางเรื่องเท่านั้นและยังมีข้อมูลอีกหลายประเภทที่ไม่สามารถสื่อสารได้ชัดเจน โดยการให้เพียงเอกสารและสิ่งพิมพ์เท่านั้น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจึงควรทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการ และชี้แนะให้มาสนใจในวิธีการรับข้อมูลข่าวสารด้วยวิธีอื่น ๆ อีกด้วย

4. จากการศึกษา ด้านความคาดหวัง ในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร จากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ผู้ประกอบการได้จัดให้ความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลข่าวสาร เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด (ตารางที่ 4.17) และสาเหตุที่ตัดสินใจเลือกใช้บริการของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ในลำดับที่สำคัญที่สุดคือ ความสะดวกในการติดต่อ เพราะอยู่ใกล้โรงงาน และเนื้อหาสาระของข้อมูลมีความน่าเชื่อถือสามารถนำไปใช้งานได้จริง (ตารางที่ 4.18) สิ่งเหล่านี้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จึงควรจะได้มีการปรับปรุงคุณภาพของข้อมูลให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ มีความถูกต้องแม่นยำ มีความทันสมัย เป็นข้อมูลที่ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ เพราะหากเกิดความผิดพลาดอาจก่อให้เกิดความไม่พอใจเชื่อถือต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดได้

5. ต่อความต้องการข้อมูลข่าวสาร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการข้อมูล ด้านการตลาดในระดับมากที่สุด เป็นส่วนใหญ่ (ตารางที่ 4.23) แต่ในขณะที่เดียวกันกลับพบว่า ข้อมูลด้านการตลาดไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม (ตารางที่ 4.50) แสดงให้เห็นว่าข้อมูลด้านการตลาดเป็นข้อมูลที่ตรงกับความต้องการใช้ แต่ข้อมูลที่ได้รับในปัจจุบันยังไม่สามารถนำไปใช้งานได้อย่างจริงจัง ดังนั้น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจึงควรที่จะได้มีการพิจารณาในส่วนการให้บริการข้อมูลด้านการตลาดให้ตรงกับความต้องการจำเป็น ใช้และสามารถเห็นผลได้อย่างจริงจังมากขึ้น

6. จากการวิจัยที่พบว่าข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต ไม่มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม (ตารางที่ 4.50) แสดงให้เห็นว่าข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิตยังไม่สามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้อย่างจริงจัง ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากผู้ประกอบการยังขาดความรู้ ความสามารถในด้านเทคโนโลยี โดยฟลอเรนเจล โรซาริโอ เบรด^๑ ได้ให้เหตุผลว่าน่าจะมีสาเหตุมาจาก

- 1.) ขาดการรับรู้ประสบการณ์เกี่ยวกับการรับนวัตกรรม
- 2.) มีแรงงานและเงินทุนไม่เพียงพอ
- 3.) ขาดโอกาสทางการตลาดเนื่องจากไม่เข้าใจถึงความต้องการ

ของตลาด

4.) ผู้ประกอบการไม่สามารถใช้ข้อมูลข่าวสารได้ เพราะข้อมูลข่าวสารที่ได้มาเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์

ดังนั้น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ควรจะได้มีการปรับปรุงข้อมูลเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารและพัฒนาบุคลากร เพื่อการเผยแพร่ข้อมูลด้านเทคโนโลยี ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หรือศึกษาวิธีการที่จะให้ข้อมูลด้านเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจต่อผู้ประกอบการได้ง่าย และสามารถนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมได้ต่อไป

^๑ Florangel Rosario-Braid, *Communication Strategies for Productivity Improvement.*

5.5.2 ข้อเสนอแนะต่อการให้บริการข้อมูลข่าวสาร

1. เนื่องจากพบว่า มีผู้ประกอบการอีกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่รับบทบาทและหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดว่าจะสามารถให้บริการอะไรแก่ ผู้ประกอบการได้ จึงควรที่จะมีการประชาสัมพันธ์หน้าที่และบทบาทของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ในฐานะที่เป็นหน่วยงานหนึ่ง ในการกลั่นกรองข้อมูลข่าวสารเพื่อการบริการ และในฐานะที่เป็นหน่วยงานของรัฐในการที่จะสนับสนุนและส่งเสริมอุตสาหกรรม

2. สร้างจิตสำนึกและกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเห็นคุณค่าและความสำคัญของข้อมูลข่าวสาร เพื่อการนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม เพราะหากปล่อยให้ผู้ประกอบการรอคอยให้หน่วยงานต่าง ๆ มาหยิบยื่นข้อมูลให้ เชื่อว่าผลลัพธ์จะไม่สามารถสร้างความกระตือรือร้นในอันที่จะนำไปใช้ได้จริงจัง แต่หากผู้ประกอบการได้รับการกระตุ้นให้มีจิตสำนึก ในการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการได้รับความรู้ทางด้านวิชาการต่าง ๆ แล้ว ก็จะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพของการจัดการอุตสาหกรรมได้

การกระตุ้นในการสร้าง จิตสำนึกให้ผู้ประกอบการเห็นคุณค่าของข้อมูลข่าวสาร อาจกระทำได้โดย การจัดทำข้อมูลข่าวสารให้อยู่ในรูปแบบที่สามารถนำไปใช้งานได้ทันที ซึ่งให้เข้าถึงตัวอย่างของโรงงานที่นำข้อมูลข่าวสารมาใช้แล้วก่อให้เกิดผลดีต่อโรงงาน ให้คำแนะนำในลักษณะที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้และเห็นผลชัดเจนมากกว่า การให้ข้อมูลในลักษณะทฤษฎี หรือพยายามสร้างความคุ้นเคยกับผู้ประกอบการและให้ข้อมูลข่าวสาร ในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความรู้สึกที่ดีและให้ผู้ประกอบการ เกิดความรู้สึกอยากกลับมาติดต่อขอใช้บริการข้อมูลข่าวสารอีก ในโอกาสต่อไป

3. การจัดระบบข้อมูลให้มีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้งานได้ อย่างรวดเร็ว ข้อมูลใดที่ควรบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ก็ให้บันทึกไว้อย่างเป็นระบบ ส่วนข้อมูลใดที่ไม่สามารถบันทึกในคอมพิวเตอร์ได้ ก็ควรมีการจัดเก็บอย่างเป็นหมวดหมู่เพื่อสามารถนำมาใช้งานได้

4. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดควร มีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการให้บริการข้อมูลอย่างเป็นระบบทั้งในภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นการสร้าง

เครือข่ายของการให้บริการข้อมูลข่าวสาร เพื่อความสะดวกของผู้ประกอบการ และเพื่อให้สามารถมีข้อมูลทุกด้าน และมีความทันสมัยอยู่เสมอ เช่นอาจมีการกำหนดเนื้อหาของข้อมูลรูปแบบ และขั้นตอนในการให้บริการข้อมูล เพื่อให้สามารถตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

5. จัดการฝึกอบรมบุคลากรที่มีหน้าที่ให้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งด้านวิชาการ และด้านการถ่ายทอดความรู้ เพื่อลดปัญหาของการสื่อสาร และเพื่อให้สามารถนำไปใช้งานได้จริง

6. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดควรมีการศึกษาและวิจัยความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการว่าต้องการข้อมูลในระดับใด และเพื่อธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทใด เพื่อนำมาพัฒนาระบบข้อมูลให้ตรงกับความต้องการ โดยเจาะจงความต้องการข้อมูลข่าวสารในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งจะแตกต่างกันไป

7. เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะยาว สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดควรได้มีการศึกษาอย่างต่อเนื่องถึงสภาพ ปัญหาและความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการ เพราะการพัฒนาอุตสาหกรรมในแต่ละระดับและสถานแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ซ่อมก่อนให้เกิดความแตกต่างของความต้องการข้อมูลข่าวสารอยู่เสมอ

8. ควรได้มีการวางแผน ในการให้บริการข้อมูลข่าวสารจากส่วนกลางคือกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อให้มีการจัดระบบข้อมูล วิธีการให้บริการเนื้อหาของข้อมูล เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติงานได้ในทิศทางเดียวกัน และมีการประสานงาน กับหน่วยงานอื่นๆ หรือภาคเอกชนอย่างมีระบบมากขึ้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมการทำงานเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกัน

5.5.3 ข้อเสนอแนะต่อการนำสื่อมาใช้เพื่อการบริการข้อมูลข่าวสาร

1. สื่อสิ่งพิมพ์

จากผลการวิจัยพบว่า ความต้องการวิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านการจัดส่งเอกสารให้ถึงโรงงาน อยู่ในระดับมากที่สุดกว่าวิธีอื่นๆ ดังนั้นการเลือกใช้สื่อสิ่งพิมพ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่จะส่งไป จะเป็นโอกาสที่ดีที่จะเข้าถึงผู้ประกอบการได้ ซึ่งสื่อสิ่งพิมพ์ที่สามารถเลือกใช้ได้คือ

แผ่นพับ เนื้อหาที่เหมาะสม เช่นการให้บริการด้านต่าง ๆ ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ขั้นตอนในการขออนุญาตจัดตั้งโรงงาน รายละเอียดของโครงการเฉพาะกิจที่จะดำเนินการ ข้อมูลทางด้านสถิติ แคตตาล็อกด้านเทคโนโลยี เป็นต้น

โปสเตอร์ ส่วนใหญ่จะใช้เป็นสื่อเฉพาะกิจ เช่นมีการรณรงค์หรือเชิญชวนให้กระทำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ใช้ในการสื่อความหมายหรือบอกกล่าวข้อความเพียงสั้น ๆ เช่น การรณรงค์เรื่องสิ่งแวดล้อมโรงงาน การรักษาความปลอดภัยภายในโรงงาน เป็นต้น

แผ่นปลิว ควรใช้สำหรับการออกประกาศ หรือนโยบายใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรม

วารสารรายเดือน เพื่อใช้ในการรายงานสถานะเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม โดยอาจมีการวิเคราะห์ หรือวิจารณ์ร่วมอยู่ด้วยซึ่งควรจัดทำขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

2. สื่อบุคคล

นับว่าเป็นสื่อที่มีความสำคัญ และมีบทบาทอย่างมาก ในการจัดการอุตสาหกรรม การที่สำนักงานอุตสาหกรรมได้จัดส่งเจ้าหน้าที่ออกไปพบปะให้คำปรึกษาอยู่เสมอจึงนับเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำได้ดี แต่ในขณะเดียวกันก็ควรได้มีการวางแผนและกำหนดทิศทางการออกไปพบปะมากกว่า การได้ออกไปเยี่ยมเยียนเพียงอย่างเดียว เช่น ในการที่มีการกำหนดนโยบายใหม่ ๆ ควรส่งเจ้าหน้าที่ออกไปให้ความรู้และทำความเข้าใจกับผู้ประกอบการว่า นโยบายที่จะนำมาใช้นั้นจะส่งผลดีและผลเสียอย่างไร พร้อมทั้งนั้นก็ควรจะได้กำหนดพื้นที่เป้าหมายกับข้อมูลข่าวสารที่จะไปพบปะพูดคุยด้วยว่า พื้นที่ใด ธุรกิจใด ควรเน้นการให้ข้อมูลข่าวสารอย่างไร

3. สื่อต้านโมดกัสน์

จากการที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ได้มีการจัดอบรมจัดสัมมนาให้ผู้ประกอบการเข้าร่วม สื่อที่สามารถนำมาแทรกในการบรรยายได้คือ วีดีโอเทปและสไลด์ประกอบเสียง ซึ่งทั้ง 2 สื่อนี้จะสามารถช่วยย่นทอนการบรรยายและช่วยให้เห็นภาพประกอบไปพร้อมกัน อาจจะจัดทำขึ้นในรูปแบบของสารคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งสั้น ๆ เช่น อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ การใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ การสาธิตในอุตสาหกรรมใหม่ เป็นต้น

ในการใช้สื่อวีดิโอและสไลด์ประกอบเสียงนี้ ควรจะกำหนดความยาวประมาณตอนละ 10-15 นาที เพราะจะสามารถนำเสนอได้น่าสนใจกว่าการที่จะบันทึกเป็นเรื่องราว

4. สื่อมวลชน

- สื่อมวลชน ด้านวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ก็นับเป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญอยู่ เพราะสื่อมวลชนสามารถเข้าได้ทุกเขต ทุกพื้นที่ และมีความรวดเร็วในการใช้สื่อมวลชนนี้อาจจะกระทำในกรณีที่มีข่าวสำคัญ เกิดขึ้น เช่นมีการนำเทคโนโลยีใหม่มาใช้ ในกิจการอุตสาหกรรมและก่อให้เกิดผลดีต่อการเพิ่มผลผลิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หรือมีการคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ได้ และเป็นผลิตภัณฑ์ที่น่าสนใจเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ เป็นต้น

- สื่อประจำท้องถิ่น ซึ่งในแต่ละจังหวัดอาจจะมีสื่อประจำท้องถิ่นที่แตกต่างกันออกไป หรือในบางจังหวัด ก็อาจมีสื่อมวลชนประจำท้องถิ่นครบทุกชนิดทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดก็นำสื่อเหล่านี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ เช่น การจัดทำข่าวแจก (Press Release) เพื่อให้ข้อมูลด้านความเคลื่อนไหวของกิจการอุตสาหกรรมภพหรือระเบียบใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรม หรือการจัดรายการวิทยุประจำท้องถิ่น เพื่อให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาด้านกฎหมาย ด้านแหล่งเงินทุน เป็นต้น

ข้อสรุปอีกประการหนึ่งของการให้บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดคือสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมากที่สุด สามารถรู้และเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ได้ดีกว่าหน่วยงานอื่น ๆ ประกอบทั้งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นหน่วยงานที่ได้จัดตั้งขึ้นครบทุกจังหวัดทั่วประเทศหากได้มีการร่วมมือร่วมใจอย่างจริงจัง ได้มีการจัดสรรและจัดหาบุคลากรกันอย่างเต็มความสามารถ เชื่อว่าสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจะสามารถเป็นแหล่งข้อมูลทางด้านอุตสาหกรรมที่สำคัญและจะเป็นหน่วยงานราชการที่มีบทบาทอย่างสำคัญยิ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรม เนื่องรับการกระจายการลงทุนจากส่วนกลางสู่ส่วนภูมิภาค ในเขตส่งเสริมการลงทุนเพื่อให้ผู้เข้ามาลงทุนได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ จากการลงทุนในจังหวัดต่อไป

บรรณานุกรม

หนังสือ

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. การพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย. กรุงเทพมหานคร : ไบปรากุลสำนักพิมพ์, 2535.

แมคเคลล เดนิส และวินคาร์ทล. แบบจำลองการสื่อสารสำหรับการศึกษาคือสื่อสารมวลชน. แปลโดย สวัสดิ์ ยมาภัย และระวีวรรณ ประกอบผล กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ไว จามรมาณ. แนวโน้มธุรกิจขนาดย่อมในประเทศไทยที่มุ่งหลังวิกฤตการณ์น้ำมันและผลกระทบที่มีต่อโอกาสของธุรกิจขนาดกลางย่อมของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : มุขนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย, 2530.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, 2530.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535-2539. กรุงเทพมหานคร : ไบปรากุลสำนักพิมพ์, 2535.

อารง สุทธาศาสน์. ปฏิบัติการวิจัยสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2527.

อุตสาหกรรม, กระทรวง. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมไทย.
กรุงเทพมหานคร : บริษัท สารมวลชน จำกัด, 2526.

เอกสารอื่นๆ

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535. (อัครสำเนา), 2535.

อุตสาหกรรม, กระทรวง. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดกลาง. "หน้าที่ของสำนักงาน
อุตสาหกรรมจังหวัดเปรียบเทียบกับในอดีตและปัจจุบัน." 2534, (อัครสำเนา)

อุตสาหกรรม, กระทรวง. ศูนย์ส่งเสริมเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคเหนือ. "จำนวนโรงงาน
ทั้งหมด โรงสีข้าว โรงงานขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ ถึงเดือนธันวาคม 2533."
2534, (อัครสำเนา)

รายงานการวิจัยและวิชาการอื่น

ไมทึม อารีชา และคณะ. "รายงานสรุปอุตสาหกรรมและการจ้างงานในต่างจังหวัด"
กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิ
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

เจนภา โสภณจิตร. "นโยบาย มาตรการ และสถาบันเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท."
กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิ
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

ชัยยุทธ ไชยสวัสดิ์สุทธิ และสกันธี วรฤกษ์วัฒนา. "รายงานการวิจัยเรื่องการประกอบการ
อุตสาหกรรมขนาดย่อมในชนบทไทย : สถานะความรู้." กรุงเทพมหานคร :
โครงการส่งเสริมองค์การพัฒนาเอกชนไทย มูลนิธิปริตวิช เนามัน, 2533.

นันทิยา วัฒนวิฑูกร. "บทบาทของศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยีในการให้บริการและส่งเสริมพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม ศึกษากรณีตัวอย่าง : ศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี บริษัทปูนซีเมนต์ไทย จำกัด." วิทยานิพนธ์สารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

ราเชนทร์ อินทยาวิงสรรค์. "โครงสร้างและความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมในภูมิภาค." กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

วัฒนา ๗ ระนอง. "การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในต่างภูมิภาค." กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

สมลักษณ์ไว้ตัน แกวรัตน์แสนพงษ์. "บทบาทของอุปสงค์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมในต่างจังหวัด." กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

สมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย. "ภาพรวมของอุตสาหกรรมในภูมิภาค." กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2533.

อำไพพร เลชะจิระกุล. "รายงานการศึกษากฎปฏิบัติเรื่องการส่งเสริมและวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด." หลักสูตรวารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารพัฒนาการ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

Books

Bordenave, Juan E. Diaz. **Communication and Rural Development.**
Belgium : United Nations, 1977.

Katz, Elihu, Blumler, J.G. and Gurevitch, M. "Utilization of Mass
Communication by The Individual," **The Uses of Mass
Communications.** Beverly Hills : Sage Publications, 1974.

Katz, Elihu. "Mass Communication Research and The Study of Popular
Culture : An Editorial Note on A Possible Future for This
Journal." **Studies in Public Communication.** 2 (1969).

Mcquail, Denis. **Mass Communication Theory.** London, Beverly Hill :
Sage Publications 1972.

Rosario-Braid, Florangel. **Communication Strategies for Productivity
Improvement.** Philippines : Asian Productivity Organization,
1977.

Schramm, Wilbur. **Men Message and Media ; a Look at Human
Communication.** New York : Harper & Row, Publishing, 1973.

Article

Windahl, S. "A Uses and Effects Model : Some Suggestion." **Media
Panel Report.** No. 7b. University of Lund (mimeographed),
1979.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Pibulsongkram Rajabhat University

ที่ ทล 0029/

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก
ถ.พิษณุโลก-หล่มสัก กม.10 หมู่ที่ 4
ต.สมอแข อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000

7 ธันวาคม 2537

เรื่อง ขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถาม

เรียน ผู้ประกอบการโรงงาน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามฯ

จำนวน 1 ชุด

ด้วยสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก ได้ร่วมกับสถาบันวิจัยและพัฒนาส่งเสริม
จัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ใน
จังหวัดพิษณุโลก เพื่อนำไปจัดทำวิจัยเชิงสำรวจ และเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ใช้ประโยชน์กับสำนักงานฯ

สำนักงานฯ จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน ช่วยกรอกแบบสอบถามตามที่แนบมาพร้อมนี้
แล้วส่งคืนให้กับเจ้าหน้าที่ไปติดต่อประสานงานด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายคิเรก ฐิติประวดี)

อุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก

โทร. 259002

โทรสาร 242103

แบบสอบถาม

เรื่อง "ความต้องการข้อมูลข่าวสารของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมจากสำนักงาน
อุตสาหกรรมจังหวัดเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในจังหวัดนิคมโลก"

กรุณาทำเครื่องหมาย / หน้าข้อที่ตรงกับความเป็นจริง หรือ ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปกับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

1. เพศ 1. () ชาย 2. () หญิง
2. อายุ 1. () ไม่เกิน 25 ปี 2. () 26-35 ปี
3. () 36-45 ปี 4. () มากกว่า 45 ปี
3. ระดับการศึกษา
1. () ไม่ได้เรียนหนังสือ 2. () จบ ป.4
3. () จบ ป.7 4. () ม.ศ. 3/ม.6 หรือ
เทียบเท่า
5. () ม.ศ.5/ม.8 หรือเทียบเท่า 6. () จบอาชีวศึกษา
(ปวช./ปวส.)
7. () จบปริญญาตรี 8. () สูงกว่าปริญญาตรี
4. ตำแหน่งของท่านในบริษัทหรือโรงงาน
1. () กรรมการผู้จัดการ 2. () ผู้จัดการ
3. () ผู้จัดการโรงงาน 4. () อื่นๆ ... (โปรดระบุ)
5. ประเภทของผลิตภัณฑ์ของบริษัทหรือโรงงาน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
1. () อาหาร 2. () ผลิตภัณฑ์ไม้
3. () โรงสี 4. () เฟอร์นิเจอร์
5. () เครื่องหนัง 6. () โลหะ/อโลหะ
7. () เครื่องไฟฟ้า 8. () สิ่งทอ

9. () กระดาษ
10. () เครื่องปั้นดินเผา
11. () สิ่งพิมพ์
12. () เคมีภัณฑ์
13. () เครื่องจักร
14. () อุปกรณ์ขนส่ง
15. () อื่นๆ (โปรดระบุ)

6. เงินทุนจดทะเบียนของบริษัทหรือโรงงาน

1. () ต่ำกว่า 1 ล้านบาท
2. () 1-5 ล้านบาท
3. () 6-10 ล้านบาท

7. จำนวนคนงานของบริษัทหรือโรงงาน

1. () ไม่ถึง 10 คน
2. () 10-20 คน
3. () 21-30 คน
4. () 31-40 คน
5. () 41-50 คน

8. ในการรับข้อมูลข่าวสารเพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่ท่านได้รับข้อมูลจากแหล่งใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. () ญาติพี่น้อง
2. () เพื่อนฝูง ในธุรกิจเดียวกัน
3. () หน่วยงานราชการ
4. () หน่วยงานเอกชน
5. () สื่อมวลชน (โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ)
6. () ข้อมูลจากต่างประเทศ เช่น การดูงาน สิ่งพิมพ์ และแคตตาล็อก
7. () อื่นๆ (โปรดระบุ)

9. ท่านคิดว่า ข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับ เพื่อการจัดการอุตสาหกรรม ในขณะนี้เพียงพอกับความต้องการหรือไม่

1. () เพียงพอแล้ว
2. () ยังไม่เพียงพอ

10. ท่านคิดว่า ข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับ ไม่เพียงพอกับความต้องการ ท่านคิดว่าเป็นเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. () ข้อมูลน้อยเกินไป
2. () ข้อมูลไม่ตรงกับความต้องการของท่าน

14. หากข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่ท่านเคยได้รับ ท่านทำอย่างไร
1. () พยุดรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
 2. () ยังคงรับข้อมูลข่าวสารจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
15. ในด้านข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดนั้น ท่านได้รับโดย
1. () ท่านเป็นผู้ไปติดต่อขอรับบริการด้วยตนเอง
 2. () เจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดมาติดต่อ หรือส่งเอกสารให้ท่านถึง โรงงานของท่าน
 3. () ทั้ง 2 กรณี

คำถามต่อไปนี้ เป็นคำถามเพื่อวัดระดับความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการให้บริการข้อมูลข่าวสาร โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง

วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารในข้อต่อไปนี้ ท่านมีความต้องการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมมากหรือน้อยเพียงใด

ระดับความต้องการ				
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

16. การให้บริการจัดส่งเอกสารเผยแพร่ให้ท่านถึง โรงงาน

17. การให้บริการข้อมูลข่าวสารและการให้คำแนะนำที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

18. การส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน
อุตสาหกรรมจังหวัดออกไปพบปะให้
คำปรึกษาถึง โรงงาน
19. การจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการ
เข้าร่วม เช่น การอบรม สัมมนา
จัดนิทรรศการ การเยี่ยมชมโรงงาน
ตัวอย่าง

ระดับความต้องการ				
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

20. วิธีการให้บริการข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้
รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด
สามารถนำไปใช้ในการจัดการ
อุตสาหกรรมได้มากน้อยเพียงใด

ระดับ การนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม				
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

26. หากท่านได้รับข้อมูลข่าวสาร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมในเรื่องเดียวกันจากหลายแห่งและข้อมูลที่ได้รับไม่ตรงกัน ท่านตัดสินใจอย่างไร

1. () ตรวจสอบความถูกต้องจากหลายๆ แห่ง
2. () เชื่อถือข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข้อมูลที่ท่านเชื่อถือมากที่สุด
3. () ตัดสินใจไม่ใช้ข้อมูลนั้น

คำถามต่อไปนี้เป็นคำถามเพื่อวัดระดับความคิดเห็นของท่านที่มีต่อเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง

เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารในข้อต่อไปนี้ ท่านมีความต้องการนำไปใช้เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมมากหรือน้อยเพียงใด

27. ข้อมูลด้านการจัดการ

28. ข้อมูลด้านเทคโนโลยีการผลิต

29. ข้อมูลด้านการตลาด

30. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการเงิน

ระดับความต้องการ				
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

31. เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสามารถนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรมได้มากน้อยเพียงใด

ระดับการนำไปใช้ในการจัดการอุตสาหกรรม				
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางชุลีรัตน์ จันทร์เชื้อ
วันเดือนปีเกิด 21 ตุลาคม 2497
วุฒิการศึกษา - ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519
- ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2528
- Certificate of Tourism Management Course for Overseas Students, The Travel Training Centre, Sydney Australia 2530
สถานที่ทำงาน สถาบันราชภัฏบึงฉลวยสงคราม

มหาวิทยาลัยราชภัฏบึงฉลวยสงคราม
Pibulsongkram Rajabhat University